

ПАТ ДАЛТЪН БЛИЗО ДО ИЗГРЕВА

Превод от английски: Елена Манолова, 1996

chitanka.info

I

Викът ѝ разцепи утринната омара на сънена Флорида.

Един непознат мъж беше нахлул в спалнята, докато Дениз взимаше обичайния си сутрешен душ. Не знаеше колко време се беше спотайвал там. Свежите водни струи заглушаваха движенията му. Пристъпвайки в спалнята, тя видя широкия му гръб и в следващия миг непознатият подскочи, на свой ред стреснат от нейния вик.

— Какво-о-о? — успя да произнесе, вдигайки глава.

С усилие Дениз потисна порива си да закрепци отново. Сграбчи настолната лампа и я размаха заплашително с дясната си ръка, притискайки здраво меката хавлия около стройното си тяло.

В този момент обаче установи, че „оръжието“ ѝ може да достигне само толкова, колкото кабелът беше в състояние да се разтегне. Действайки така, с една ръка, тя не можеше да изтръгне щепсела от контакта.

Сивите ѝ очи излъчваха студен стоманен отблясък, а цялото ѝ същество се стремеше да възвърне предишната си увереност.

— Напусни веднага стаята ми! — изкрещя тя.

— Хей, стига! Успокой се — започна натрапникът. — Та аз съвсем нямах намерение да те прекъсвам...

— Да ме прекъсваш?!... Доброто ти здраве ще бъде прекъснато, ако направиш още една крачка!

Дениз се надяваше непознатият да не забележи как треперят ръцете ѝ. Тя обикновено успяваше да се овладее, но този тук изглеждаше твърде силен и едър.

— Без паника! Окей! — тонът му беше станал толкова мек, че ако насреща му беше излязъл дори разярен доберман, би се успокоил. — Много ви моля да ме извините! Аз трябваше да се видя с Бентън...

— Това едва ли ти дава правото да нахълтваш тук!

Нейният потенциален нападател беше обърнал вече гръб към вратата, а огромните му ръце се разтягаха в нещо средно между жест

на примирение и отстъпление. Явно, намерението ѝ да „поусложни“ живота му започваше да се увенчава с успех.

Изведнъж в стаята влетя един нов, напълно непознат за Дениз, младок. Когато я видя, тъмните му очи се разшириха.

— О, много съжалявам, сеньорита! — проговори той, очевидно изненадан от нейното присъствие.

Секунди по-късно се появи и Карлос, служителят от курорта, който предната нощ я бе превозил от Форт Майърс до Санрайс Кий. Въпреки отчаяния жест, който тя му отправи, Карлос се усмихна широко и поздрави приветливо:

— Сеньор Уик, вие вече сте тук? Добре!

Едва тогава сметна за необходимо да насочи вниманието си към Дениз:

— Вие крещяхте, сеньорита?

И това беше произнесено с такъв тон, който повече подхождаше на рутинното му: „Вие звъннахте, мадам?“

Дениз спусна лампата обратно на писалището.

— Карлос, кой е този мъж? О, всъщност, няма значение... Просто го изхвърли оттук!

— Няма проблеми, сеньорита!

Нашественикът с насмешка погледна Дениз, като че ли тя бе попаднала в собствената си клопка:

— Ще изчакаме Бентън на пристанището.

Тя не попита какво има предвид, още повече, че нямаше никакво желание да продължава разговора, обвита само в една хавлиена кърпа. Гледаше към вратата, докато той бавно се отдалечаваше, повличайки след себе си и момчето.

— Ка-а-рло-о-с? — разтревожен женски глас се носеше по посока на централната сграда.

— Всичко е наред! — отвърна Карлос, като повдигна безразлично рамене, отказвайки се да се задълбочава в женските истерии. — Налага се все пак да кажа нещо на жена си — промълви той и се загледа втренчено по посока на Дениз, мислейки си, че тя единствено би могла да даде най-точния отговор.

Дениз навлече една лимоненожълта деколтирана рокля без ръкави и се втурна да разреши влажните си кестеняви коси. В този

момент изгаряше от желание час по-скоро да бъде на пристанището, за да види какво ще излезе по-нататък от този случай.

Решението ѝ да не губи ценно време за сушене на косата си беше, може да се каже, доста мъдро. Влагата проникваше навсякъде и Дениз установи, че това си усещане дължи не само на душа, който преди малко бе взела. Атмосферата на Флорида беше типично юлска.

Забърза по изпъстрена с мидени черупки алея, извеждаща на павиран път. Оттам лесно се стигаше до пристанището, където господата вече чакаха. Кеят беше едно от трите места в курорта, чиито маршрути вече знаеше.

В разгара на курортния сезон по-голямата част от лодките тук представляваха несъмнено украшение за малкото пристанище на Санрайс Кий. Старателно излъскани, с вид на риболовни яхти, те бяха нещо доста по-забележително от това, което Дениз беше виждала по кейовете на родната Ню Ингленд.

— Не се тревожете вече! Никакви оръжия, никаква заплаха. Прибирам стрелите и се покланям с уважение пред вас — прекъсна мислите ѝ Уик, дейният нахален сутрешен посетител.

Сините му очи напрегнато изучаваха района зад нея.

— Къде е Бентън?

— Аз съм Бентън — отвърна небрежно тя.

Видът му изразяваше очевидно изумление при това неочаквано твърдение.

— Така ли? — заинтригувано продължи той. — Някак си доста по-забавно е от това, с което обикновено ми се случва да се сблъскам.

И тъй като Дениз не реагира, реши да се изясни в същия ироничен тон:

— Сега, виж какво, налага се да се видя... Ти знаеш — висок, мършав господин, с приятен загар и тъмна коса, примесена със сребърни нишки. Много прилича на скитник от Тихоокеанските пристанища.

Опитвайки се да настрои всичко това на фокус във въображението си, Дениз промърмори:

— Да, това може би е описанието, което, струва ми се, най-точно му прилягаше.

— Какво?

Докато тя продължаваше да се концентрира върху предложението ѝ портрет, някаква внезапна мисъл жегна Уик:

— Ти каза „прилягаше“? Минало време?

Утвърдителното ѝ кимване беше едва доловимо.

— Минало време? — повтори той колебливо.

— Баща ми почина миналата седмица — потвърди събеседничката му тихо, без излишни емоции.

Новината изглежда зашемети Уик. Недоверие и скръб се редуваха по лицето му. Той се отпусна тежко върху някакъв пакет и обхвана брадата си с ръце. После прекара длани по бузите си към слепоочията. Изминаха няколко напрегнати минути преди да заговори отново:

— Как?... Кога точно?

— В понеделник. Сърдечна недостатъчност.

Дениз забеляза, че гласът ѝ звучи безпристрастно като от новинарски бюлетин, докато Уик изглеждаше искрено разстроен.

Той успя да се съвземе някак си и погледна към нея изумено:

— Не подозирах, че Денис е имал дъщеря — и тъй като тя не му отговори, добави: — От години знаех, че е с разклатено здраве. Той боледуваше често от малария и това може би трябваше да му запали сигналната лампа. Но вие сте знаели това, разбира се?

— Не, нищо не знаех.

Тази реакция на Дениз го накара да се замисли, че тя всъщност не дължи на Уик никакви обяснения. В края на краищата, ако баща ѝ беше намерил за нужно, той би информирал стария си приятел за своята ранна женитба и съществуването на дъщеря от нея.

Уик все още беше потресен от чутото, когато Дениз реши да поясни:

— Всъщност, аз никога не съм виждала истинския си баща. Когато съм била едва на две години родителите ми са се развели, а само година по-късно майка ми се е омъжила повторно. Израснах с втория ѝ съпруг и за мен той винаги е бил моят баща.

— Значи, ти приживе никога не си го виждала, но след смъртта му пристигаш тук и се вкопчваш като лешояд в мърша!

Уик се държеше така, сякаш тя бе виновна за смъртта на баща си.

В отговор Дениз настръхна:

— Той може приживе никога да не се е опитвал дори да ме види, но това не означава, че умирайки, не се е сетил за мен. Остави ми този остров и курорта, а вие злоупотребихте с моето собствено имущество.

Уик продължи по-меко:

— Хей, виж какво, извинявай! Просто не знам защо го казах. Разбира се, това съвсем не е моя работа. Но баща ти ми беше толкова добър приятел, че съобщението е направо шок за мен. Аз бях с него през целия уикенд. „До скоро виждане, до следващия път“ — му казах в нощта преди това да се случи.

Покрусата му беше толкова искрена, че Дениз не беше в състояние повече да се сърди.

— Всичко е наред. Ние сме просто два остри камъка.

Тя беше забравила за мършавото босоного момче в протрити дочени панталони, които съвсем сполучливо се комбинираха със сивотата на лодката. То пристигна на бегом и сложи ръце на кръста си пред Уик.

— Какво ще правим сега? Какво ще правим сега? — повтаряше объркано момчето, очаквайки отговор от него.

— Всичко се урежда от само себе си. Така, както и по-рано съм ти казвал. Нещата се уреждат сами — заобяснява внимателно и не съвсем убедително Уик.

„Негов син?“

Хлапето изглежда беше испанче, но съвсем не приличаше на момче, към което може някой трайно да се привърже. Може би то беше наследило повече черти от майка си, отколкото от баща си. Но акцентът?!

— Какво ще кажете за една закуска — предложи Дениз. — Бих искала да узная нещо повече за баща си от вас. Името ми е Дениз.

Тя приятелски подаде ръката си, задържайки я малко повече в неговата, отколкото благоприличието позволяваше.

— Дениз, Денис — каза той, правейки връзка между имената на бащата и дъщерята. — Това е Прасчо, а аз съм Уик, както всъщност разбра от неофициалното представяне в спалнята. — Ще се присъединя с удоволствие към вас, но все пак някой трябва да остане и да се погрижи за някои неща на борда.

Той кимна с глава и момчето изпълзя обратно в лодката.

Дениз се раздвижи, изпълнена отново с враждебност.

„Що за тип беше този, да лишава от топла питателна храна едно момче?!“

Като да прочете мислите й, Уик безгрижно вметна:

— На борда имаме определен ред. Лодката е съоръжена с кухня и всичко необходимо, а ние нямаме навика да се храним в курортите.

Дениз водеше по пътя към централната сграда, като че ли Уик беше този, който е по-незапознат с маршрута от нея.

— Защо го наричаш „Прасчо“? — попита тя. — Та той съвсем не е дори закръглен.

Може би този човек бе лишавал момчето месеци наред от нормална храна, а после просто беше забравил да промени прякора му.

— Той е *porcuc* — обясни той, като наблегна особено на вибриращото „Р“. — Това е испанското оформяне на думата от значението на „защо“ и „защото“, а буквата е все една.

Уик се ухили:

— Защо, защото... Това страхотно подхожда на момчето. Обикновено задава въпроси, на които се чудя как да отговоря — после изведнъж стана сериозен и добави: — При описанието на случки и събития от неговия живот, уви, също не мога да дам никакъв верен отговор.

Това вече беше нещо много по-заинтригуващо и на Дениз й се искаше да се информира по-подробно за Прасчо и неговите евентуални роднински връзки. Само че Уик доброволно не пожела да продължи, а тя съвсем не искаше да я възприемат като човек, който обича да си вре носа в хорските работи.

Разговорът им внезапно бе прекъснат от звук на моторница, рееща се във водите около лодката на Уик.

— Това е брат ми Чед — съобщи с нотки на раздразнение в гласа и без повече обяснения скочи, за да помогне да вържат другата лодка.

„Дали тропическият климат е този, който подготвя и поднася изненадите тук“ — размишляваше Дениз.

Новодошлият беше със стройна, дори висока фигура. Той стърчеше около два инча над Уик. Беше слаб, с все още страхотно телосложение — тя трябваше да признае това, въпреки старомодното му облекло. Неволно си помисли чия ли спалня бе обитавал тази сутрин.

Вместо поздрав, непознатият се обърна към Уик с думите:

— Ти не знаеше ли?

— Не.

— Дойдох рано с намерението да те „поразтревожа“.

Той спря по средата на изречението, забелязвайки едва сега Дениз. Тя бе добре прикрита в ъгъла в сянката на лодката. Новият продължи, заеквайки:

— Да те поразтревожа... защото... нали... ти сега се грижиш по-добре за себе си, тъй като... си вече с цяла година по-стар.

— О, не! — започна Уик.

— Честит рожден ден! — възкликна сърдечно новодошлият и шляпна брат си по гърба. — Получил си специален подарък, а?

Преди Дениз да успее да се опомни и да възрази, че не си спомня някога през живота си да е била опакована под формата на подарък, Уик се намеси с неестествено глух глас:

— Не точно!

Той направи широк жест между двамата:

— Дениз, запознай се с Чед!

А на Чед поясни:

— Това, както се оказва, е Дениз, дъщерята на Денис.

Широките крачки на Чед запълниха неловката пауза, настъпила помежду им за секунди.

Изведнъж над Флорида стана още по-тежко и задушно. Дениз почувства как някаква тръпка разтърси цялото ѝ тяло и установи, че е предизвикана именно от него.

— Щастлив съм да се запозная с вас, госпожице Бентън! Моите съболезнования за баща ви!

— Благодаря! — възвърна хладнокръвието си тя. — Можете да ме наричате просто Дениз.

— Очаквах пристигането ви. Имам едно бизнес предложение за вас, което бих желал да обсъдим.

— Лешояд! — смънка Уик толкова тихо, че Дениз се чудеше дали добре е чула.

— Бяхме тръгнали към централната сграда, за да закусим. Ако желаш, можеш да се присъединиш към нас — обърна се тя към Чед.

— С най-голямо удоволствие — отговори той и ги последва.

В края на пристанището те преминаха покрай една заплашваща да се събори всеки момент табела, която висеше само на единствения

си болт.

От полуизтритите букви можеше да се прочете следния надпис:

„Санрайс/Сет
Луксозен курорт
Санрайс Кийт, Флорида“

Дениз погледна, докдето ѝ стигаше взорът. Наоколо си личаха някакви остатъци от цял курортен комплекс. Но в интерес на точността, трябваше да се признае, че думата „луксозен“ едва ли беше на мястото си.

— От това място на острова можеш да наблюдаваш еднакво добре както изгрева, така и залеза на слънцето. Именно по тази причина курортът беше наречен така — заразказва Чед. — На смрачаване можеш да седнеш на морския бряг и просто да се наслаждаваш на разточителството на Майката Природа.

— О, колко приказно звучи всичко това! — възкликна замислено Дениз, съзнавайки добре, че ѝ предстои твърде много работа, за да може да си позволи да стои на морския бряг и да прекарва времето си в романтично съзерцание.

— Никога няма да проумея, защо островите около Флорида са наречени „Кийз“?

— Това идва от испански, а не от английски език. На испански думата означава „остров“ — поясни Уик.

— Североизточното крайбрежие на Южна Америка включва и части от Флорида.

— Югоизточният край на острова — допълни Чед, описвайки с ръка земите отвъд, — се нарича „Кейптив“, тъй като прочут пират затварял там пленените хубавици, като ги използвал за свое собствено удоволствие. А посредством една пътека, издигната през мочурливата местност, „Кейптив“ се свързва от другата страна с главната част на острова. Това място е наречено „Санибел Айлънд“. „Кейптив“ — замислено повтори Дениз, а въображението ѝ нарисова картина от отминали времена — красиви сладострастници, облечени в дрипи, с блузи, които едва покриват раменете им, и с дълги поли, шестват около брадясал блаженстващ разбойник.

И изведнъж пред нея се избистри един образ, който поразително съвпаднаше с чертите на Уик. Автоматически тя хвърли свиреп поглед към него, но той като че ли не я забелязваше.

— Между другото, Чед живее между двете местности, на Кейптив — вметна Уик.

— Всъщност доста странно — върна се тя пак към светската тема. — След като не е толкова далеч, защо тези красавици не са се опитали да се спасят, като избягат през пътеката към Санрайс Кий?

— Не е толкова просто. Денис не беше от хората, които биха използвали своите връзки или пари, за да упражни някаква сила и по този начин да ги прехвърли на Санрайс Кий — смръщено погледна Чед.

— Ирония на съдбата е, че по-голямата част от местното население на Санибел и Кейптив са против сухопътната връзка. Те предпочитат изолацията, като смятат, че необходимите контакти с външния свят биха могли да бъдат осъществени чрез ферибот или лодки, въобще по вода... Денис познаваше навиците на хората тук и имаше планове да ги включи като допълнителен работен потенциал. А освен това, три долара такса за пътя Санибел — Кейптив беше напълно достатъчна, за да отстрани тази „измет“.

Тримата вървяха известно време мълчаливо. Разхождайки се бавно, те достигнаха голяма светложълта сграда, която просто изгряваше като слънце в центъра на курорта. Наоколо, разпръснати като китка, се издигаха едно, дву- и четириетажни сгради, предвидени, явно, като вили за почивка. Ярките им цветове напомняха изгрева на слънцето или пък неговия залез.

— Сеньор Уик, вие вече се върнахте?! — Консуела, съпругата на Карлос, буквално се хвърли на врата на Уик, прегръщайки го майчински, докато групата влизаше в трапезарията. Тя стрелна бърз поглед към Дениз като дете, което очакваше да го смърят за неприличното му поведение, но притесненията ѝ бяха напразни. Никакъв упрек не се появи.

— Консуела, всички ние бихме желали да закусим нещо. Някакви предпочитания? — обърна се Дениз към гостите.

— Каквото сложи Кони, все е хубаво — беше отговорът на Уик.

Консуела се ухили доволно и с ентузиазъм понесе дебелото си тяло към кухнята.

— Умира от щастие да готви за някого, особено ако това са Карлос или Джек — коментира Уик.

— Джек? — вдигна въпросително поглед Дениз.

— Не си ли го виждала още? Приблизително година вече той живее и работи тук. Преди това имаше един Бърт, който също работи около година, но после се премести на Кейптив.

— От целия персонал съм виждала само Консуела и Карлос. Уговорката беше те да ме чакат снощи на летището и да ме упътят как да взема кола, за да стигна до пристанището. Там Карлос трябваше да ме чака с лодка. В Санрайс Кий пристигнахме към полунощ. Та, какво за Бърт и Джек?

— Джек беше „момче за всичко“, подобно на Карлос.

— И, както изглежда, никой не си е вършил както трябва работата — оформи коментара Дениз, с поглед, зареян навън през прозореца.

— Той действаше само с подръчни материали — веднага побърза да се обяви в защита Уик. — И съвсем не беше негова вината, че няма достатъчно пари, за да бъде тук по-добре поддържано.

— Имаш предвид Бърт може би — вметна Чед със странен тон. — Той беше счетоводител и управител на курорта.

— В такъв случай, ако имах нужда да се обърна към някого, едва ли бих искал да е той — мъжки глас с дълбок южняшки акцент, идващ някъде зад нея, не се съгласи. — Мисля, че за вас, както впрочем беше и за баща ви, това място ще, бъде от огромно значение.

Тя се обърна по посока на своя опонент. Беше едър, с внушителна външност мъж, някъде около четиридесетте, който страшно напомняше архаична останка, гордост на минало десетилетие. Имаше тъмна коса, която изглеждаше неестествено твърда. Облечен беше в сини, избелели дънки и карирана риза.

— Добро утро — ухили се бавно непознатият. — Аз съм Бърт Джонсън.

И без да чака покана, изтегли четвъртия стол.

— Съжалявам, но май се налагаше да чуете нещо такова — каза Дениз. — Ще ви дам добри препоръки и прекратявам плащането. Разбира се, ще имам предвид условията на договора ви с моя баща относно службата ви тук.

— Аз съм от пет години тук — гърбицата на раменете му неволно помръдна, а втренченият му, безизразен поглед се обърна срещу нея, като да ѝ възрази.

— А аз съм законният наследник, така че е просто необходимо да разберете, че не се нуждая от услугите ви в настоящия момент — каза тя и го погледна твърдо. В очите ѝ проблесна гняв, който трябваше да го постави на мястото му.

Бърт я измери на свой ред с поглед, като се мъчеше да намери начин, с който да обори нейния аргумент. Уик се хилеше широко, докато Чед се опитваше да поддържа впечатлението за участие в игра, в която залозите са твърде големи.

В този напрегнат момент Консуела се върна от кухнята, като в ръцете си държеше поднос.

— Любимата ви закуска, сеньор Уик — обяви високо тя. — Специалитетът на ранчото: сварени и препечени картофи с шунка.

Жизнерадостното ѝ бръщолевене заглъхна, когато изведнъж забеляза, че триото се е превърнало в четворка. Тя остави таблата с предизвикателно тупване и започна да „намира място“ на чашите за кафе и сок по масата, без какъвто и да било коментар.

— Аз също ще закузвам, Консуела — нареди Бърт и заразглежда менюто, обмисляйки какво би могъл да прибави към приготвеното. — Яйца на очи, средно рохки, бекон, английска кифла, препечена с масло и чай.

— Ти ще получиш точно това, което и другите — сопна се Консуела, не особено очарована от перспективата да го обслужва.

Дениз не се намеси, за да промени нещата, и първоначалната поръчка си остана. Самата тя би била доволна да научи нещо повече за баща си от Уик, но съвсем не смяташе да прави от това публична дискусия. Не ѝ убегна обаче първата рязка промяна между Чед и Уик. Възможността Чед да дойде да предупреди Уик за нещо повече от напредване на възрастта, изглеждаше твърде вероятна. Тя реши да изпревари събитията, използвайки обикновените за един разговор „маневри“, като се опита да установи, защо точно двамата братя са тук и какви връзки или евентуално роднинство може би ги свързват с нейния генетичен баща. Сигурно щеше да получи повече информация, ако по някое време по-късно успееше да остане насаме с всеки един от мъжете поотделно. И ако смееше да си признае, усамотяването

конкретно с Чед нямаше никак да ѝ е неприятно. Инстинктивно Дениз усещаше, че нито Чед, нито Уик горят от желание да се разкрият пред останалите от групата. Затова разговорите, които се водеха по време на храненето, бяха малко тромави, неловки, но и съвсем безвредни.

Бърт приключи няколко минути преди другите, въпреки че това не беше храната, която беше поръчал. Той върна стола обратно на мястото му, докато шумно изтриваше остатъците испански сос в ъглите на устата си.

— На работа — измърмори той.

Как ли изглеждаше Дениз в очите на Бърт? Дали за него тя не беше човек, чийто свят е заключен само в думите „работа, работа и пак работа“. Може би...

Тя обаче спря прибързаните му заключения:

— Много бих искала тази сутрин да ми покажете цялата околност на Санрайсет.

Едва ли за Бърт можеше да има по-добра възможност от тази, за да спечели благоразположението на новия си шеф. Но в момента той изглеждаше повече от ужасно. Приличаше на диво животно, хванато току-що в капан, докато втренченият му поглед витаеше някъде около масата.

— Е, с тази задача Чед би се справил много по-добре от мен. Доста по-запознат е с околността.

— Разбира се, бих се радвал да...

— Аз също — прекъсна го Уик предизвикателно, — сигурен съм, че ще искаш да чуеш и двете гледища.

— Не мога да разбера... — започна Дениз.

— Ще разбереш! Това засега е достатъчно — каза Уик.

Бърт изтича нанякъде през отворената врата.

И колкото и нелепо да беше, двамата посетители поведоха собственичката из курорта.

Дениз беше малко замаяна и обърквана от стремително развилите се събития през последните няколко дни. Сега тя имаше усещането, че е някакъв пътешественик, който се връща назад във времето. Струваше ѝ се, че е в киното на 1940 — та и се движи, ескортирана от деловия,

но и много секси Гари Грант и мъжествения, полугол Бърт Ланкастър...

Алея от мидени черупки свързваше постройките за гостите и централната сграда. „Вероятно вътрешното им оформление не ще да е толкова занемарено, както изглежда отвън“ — мислеше си Дениз. Съоръженията, които все пак предлагаха някакви развлечения обаче несъмнено се нуждаеха от цялостен ремонт или дори евентуално възпроизвеждане. Плувният басейн например, беше пълен със застояла, кална, тинеста вода. Пищно украсената някога ограда около него сега се зъбеше грозно, натрошена на стотици парчета, нахвърляни по дъното. Цялата тази гледка поразително напомняше гигантско огледало, счупено на седем части, които предвещават седем години нещастие.

Тенис кортовете бяха просто една загадка. Човек можеше с часове да се пита какво представлява тази развалина: тенис корт или табло за хазартни игри. Двете затревени игрища биха могли да бъдат използвани евентуално за голф, и то след едно стабилно почистване на бурените по тях.

На североизток от курорта се издигаше огромна купчина от вездесъща кал и мръсотия, смесена с мидени черупки, което от своя страна налагаше движението да става само в колона по един. Но никой от мъжете не помръдна пръв да прекосява.

Чед започна да обяснява:

— Това тук води до нещо като резерват на диви животни, но идея на Денис преди много години. Мястото е осеяно с много тресавища и мочурливи местности, свързани помежду си с кални пътеки, по които може да се намерят и частици здрава земя и...

— И алигатори, и североамерикански отровни змии, и буболечки, насекоми, червеи — въобще неща, които не биха представлявали интерес за човек от Бостън — продължи Уик вместо него. — Не мисля, че би рискувала да проявиш интерес в този район.

Логично Дениз беше заинтригувана от думата „тресавище“. За един външен човек тази дума несъмнено извикваше представата за мъгли и мистерия. Но фантазиите веднага отстъпваха пред мисълта за реалната възможност неочаквано да срещнеш лигави, студени влечуги или „симпатични“ алигатори.

Влизайки си отново в амплото на гид, Чед насочи вниманието ѝ към едно пространство обработваема земя, която в момента се поливаше, с обяснението, че Санрайсет функционира като затворено натурално стопанство.

Курортът предлагаше все пак и развлечения. Той разполагаше с обширна покрита площадка за танцуване. Тя, разбира се, имаше не по-малко плачевен вид от останалите съоръжения. Стените, боядисани наполовина в оранжево, бяха олющени и много мръсни. От тавана в пълен безпорядък висяха множество малки осветителни тела, показващи оголените си кабели.

— Мястото, струва ми се, е идеално за концерти на пънк и рок група — коментира Дениз.

— О, да! Само трябва да се постарая да популяризирам идеите си, малката. Светът умира за хубава реклама — окуражи я Уик, хилейки се.

— Що се отнася до „малката“... — опита се да възрази тя.

— На времето това беше едно доста романтично място — отдаде се на спомени Чед. — Денис беше затъмнил танцувалния салон и беше спуснал отгоре светлинки, които създаваха представата за блещукащи звезди в мастилено черното небе.

„Какви ли още спомени могат да възпроизведат тези конячно-кадифени очи. — Дениз се улови, че този човек я вълнува. — Коя ли е била щастливката, с която е завихрял роман тук? И преди колко ли време? И дали тя все още е в живота му?“

Още през първите няколко минути от срещата им Дениз машинално отбеляза, че нито Чед, нито Уик носят венчални халки. Но това съвсем не можеше да бъде гаранция, че са „свободни“.

„Й-е-е! — мислеше си тя. — Какво става с мен? Нормално ли е всичко това?“ Едва ли, освен ако не беше „ловец“ на мъже. И то просто, защото два „екземпляра“ някак си се бяха намесили в живота ѝ.

„Горещина! Адска горещина!“ — потърси извинение сама за себе си Дениз.

Мислите ѝ бяха толкова добре подредени, колкото добър можеше да бъде бизнес по време на почивка.

Те се върнаха на първоначалното си занимание. Централната сграда, обогрета и отвятре като греещо слънце, включваше кухня,

дневна, трапезария, крило за почивка, помещения за спорт, тенис маси, плувен басейн, а така също и маси за игра на карти.

На втория етаж бяха офисите.

Бърт притежаваше удивителната дарба да „никне там, където въобще не са го сяли“. Появата му увеличи отново компанията.

Те се върнаха на главния етаж. Във въздуха се долавяше нарастващо напрежение. Всеки като че ли искаше да отстрани другия от играта. Установилото се неловко мълчание накрая бе нарушено от Чед. Той погледна втренчено Уик и реши да напомни на Дениз причината за пристигането ѝ:

— Държа да обсъдим бизнес-предложението ми.

Завладяна от физическия магнетизъм на Чед, Дениз се двоумеше дали да приеме, или да отхвърли и какво ли всъщност ѝ предлагаше — бизнес или... В крайна сметка той, без да има конкретен план за купуване, продаване ще... Дениз вдигна ръка и я задържа в жест, с който като че ли се опитваше да предотврати нещо неопределено.

— Не съм готова да обсъждам каквито и да било предложения все още. Бих искала да ми бъде предоставен шанс да хвърля поглед върху документацията, да анализирам паричната наличност, проблемите и зависимостта...

— Добро момиче — прекъсна я по свой обичай Уик. — Надявам се, че и аз ще имам добрия шанс да изкажа мнението си относно „предложението“ на Чед или някой друг, може би? Знаеш ли, може и друг да се намери.

„Момиче“, „малката“... Речникът на Уик се нуждае от подобрене — забеляза Дениз. И освен това държанието му беше ужасно досадно с този постоянен стремеж да се бърка в нейните работи.

Като да прочете мислите ѝ, Уик се застъпи в своя полза:

— В края на краищата, аз бях добър приятел на баща ти, добре познавам курорта и целия район наоколо. Между другото досещам се какво може да е предложението на Чед. Предполагам, че е същото, което баща ти нееднократно отхвърляше.

— Може би в Дениз има повече бизнес мисъл, отколкото в баща ѝ.

— Джентълмен, джентълмен... Враждувай си, ако искаш, но аз се залавям за работа.

Те и двамата се засмяха, но не и тя, не и всеки друг.

Една внезапна мисъл я осени светкавично. Може би не предпочиташе да прекара първата си вечер сама на Санрайсет, макар че не беше от най-общителните. Може би просто не желаше да се спречква и живее в неяснота, измъчвана от мисли за своя баща. Необичайно за Дениз, без много да му мисли, импулсивно каза:

— От какво имаме нужда в това забравено място? Може би повод, но за „четвърти юли“ е твърде късно, а до Коледа пък твърде рано. Какво ще кажете, а? Като че ли рожденият ден е най-подходящ за случая. Надявам се, че вие двамата няма да имате нещо против довечера да се върнете и да организираме едно парти по случай рождения ден на Уик. Вземете Прасчо и някой друг, когото искате.

„Впрочем, идеята е доста съблазнителна, но, струва ми се, маневрата е прекалено очебийна. Дали Чед няма да дойде с дамата на своите мечти?“

— О, това не е... — започна Уик, но прекъсна сам себе си и отиде на другия полюс: — Мисля, че ще бъде великолепно!

— Аз ще бъда тук — съгласи се Чед. — Да се срещнем, Уик! Ти все пак би трябвало да получиш подарък, а аз искам да узная какво би ти харесало.

Мъжете поеха обратния път. Задавайки си въпроса „Какъв точно е любимият кейк на Уик“. Дениз закрачи след тях. Тя избра тясна пряка пътека през някакво занемарено игрище. След малко достигна хрущяща от мидени черупки алея, в края на която беше израснал огромен храст с листа, наподобяващи вентилатор. Тогава тя случайно дочу приглушен разговор и се заслуша:

— Ето на това аз викам „купон“ до зори — говореше Уик.

— Каква дата сме днес? — обади се Чед. След кратка пауза добави: — Знаеш ли, ти наистина не би трябвало да замесваш и нея.

— Имам ли друг избор? Знаеш с какво се занимавам на лодката. Въпреки всичко, бих искал да имам възможност да я преценя по-добре. Ние не сме в състояние, съгласи се; автоматически да установим какво е нейното житие-битие като Денис. Още повече откакто тя каза, че с баща си никога не са се познавали...

Широките крачки на мъжете ги бяха отвели достатъчно далеч, за да не се чува вече разговора, оставяйки след себе си обърканата и изпълнена със съмнения Дениз.

Тя се насочи към офиса на баща си. Не, това сега беше нейният офис. Седна и се опита да работи, но се чувстваше „изцедена“ от мислите за своя баща, забележките на Чед и Уик и ужасния вид на курорта. Изведнъж всичко се струпваше на нейната глава. Това трябваше да я накара да се отдаде изцяло на работата си. Планът ѝ беше да успее да уточни по някакъв начин финансовата позиция на Санрайсет.

В крайна сметка вроденият ѝ професионализъм триумфира и Дениз концентрира цялото си внимание върху счетоводната документация.

Преди две години присъства на семинар за връщане към природосъобразното хранене, където бе класифицирана като „единствен и неповторим екземпляр“. Способността ѝ да игнорира всякакво разсейване, било вътрешно или външно, и да се концентрира изцяло върху проекта, над който работи, даде своя принос за бързото ѝ изгряване в една от най-престижните бостънски фирми. Тя се движеше сред ограничен брой студенти и минаваше за доста строг и взискателен дипломиран счетоводител, следващ курса на обучение на колежа. За три години тя успя да премине като вихрушка през всички „кръгове на ада“ и да повиши квалификацията си като слушател в курса за мениджъри. Дори по този начин спечели симпатиите и на някои свои по-стари колеги. Дениз беше завладяна само и единствено от здрав разум, за който повечето студенти ѝ се възхищаваха. Удивлението им растеше, наблюдавайки как тя успя да се утвърди.

Вероятно и Бърт можеше да спечели по подобен начин, но изглеждаше съвсем безполезно. Тя просто не се нуждаеше от неговите услуги. Той не заслужаваше такова внимание. Сега, когато преглеждаше счетоводната документация, мнението ѝ прерасна в убеждение. Едва ли би могла да уважи таланта му по мениджмънт, имайки пред себе си неговите немарливо водени и недозавършени книжа. Но какво всъщност е карало баща ѝ да поддържа този човек тук и да допусне един от най-хубавите курорти да се превърне в развалина?!

Дениз се чудеше от кого ли е наследила този бизнес ген? Разбира се, не от сладкото си, защитено от ударите на живота майче, но

очевидно не и от скъпото си татенце.

Работодателят ѝ в Бостън настоя да ѝ бъде позволено да отсъства от работа, когато адвокатът на баща ѝ съобщи за неочакваното наследство. Както много пъти през миналата седмица, Дениз бе завладяна от обида и негодувание към този непознат мъж, който, умирайки, бе и завещал целия си имот и по този начин бе объркал тихия ѝ, поносим живот в Бостън. За пръв път откакто се помнеше Дениз се почувства несигурна в себе си, без ясна представа за целите и намеренията си.

Тя се надяваше да успее да подреди всичко за няколко дни, след като се справи с анализа на финансите. Но засега това беше само една малка крачка...

Звън от будилник я изкара от унеса, за да оповести, че е време да смени дрехите си за партито.

II

Дениз избра една пристегната рокля, изпъстрена с розови цветни щампи, очертаваща пищните форми на тялото ѝ, и влезе в трапезарията. Карлос украсяваше единия ъгъл на помещението с гирлянд от цветни балони. Докато тази част изглеждаше весела, празнична и приветлива, то останалата беше повече от мрачна и потискаща.

Уик пристигна пръв, придружен от важно пристъпващия Прасчо. Момчето изглеждаше малко объркано от присъствието на Дениз и просто не беше наясно какво точно трябва да очаква от този „рожден ден“. Дватама бяха облечени идентично — сини дънки и обикновени бели ризи с къс ръкав. Един стил, който целеше да разкрие преимуществената мускулна маса на Уик.

Самата тя беше недостижима във финансовите дела, но с децата нещо ѝ куцаше. Прасчо побърза да се предпази от неадекватните ѝ опити да го включи в банални шаблонни разговори: „Здравей! Как си? Как намираш училището? В кой клас си?“

Първоначално той се сви зад Уик. После обаче, обладан от неочакван прилив на смелост, пристъпи до Уик и я погледна право в очите:

— Не говори добре английски, сеньорита — извини се Прасчо.

Неговото твърдение беше твърде преувеличено, помисли си Дениз, имайки предвид наблюденията си от тази сутрин. Тогава изглеждаше далеч не толкова незапознат с английския език.

— Между другото, хвърлили сме котва в противоположния край на острова — каза Уик. — Надявам се, нямате нищо против?

— Това е свободен океан.

— В определени случаи само — беше бързият отговор на Уик.

— Сигурна съм, че Санрайс Кий не консумира напълно собствената си граница от три мили. Можете да акостирате на всяка една вълна, която си изберете. Впрочем, оставихте ли следи през тресавището до тук?

Той се засмя:

— В никакъв случай не бих рискувал. Дори и през деня е твърде ужасно да останеш сам. Мрачно е като смъртта.

След това Уик сниши глас, като да заразказва някаква призрачна история.

— Знаете ли кое е единственото нещо, което можете да видите през нощта?... Червените очи на алигаторите, светещи в тъмнината.

— Разбира се. Сигурно това са алигатори, изконсумирали достатъчно много мартинита.

— Не, наистина! Това е, което ловците на крокодили откриват през нощта. Но има и друго нещо... Винаги, когато минавате край тях, трябва да сте нащрек, защото докато се усетите, алигаторът ще се опита да ви превърне в блюдо вкусна закуска.

Пое дълбоко въздух и продължи, като промени малко насоката.

— В последно време алигаторите бяха едни, изложени на изчезване видове. Сега ловът им отново е узаконен.

— За година-две, докато почти изчезнат — намеси се и Чед.

— Точно така — потвърди братът.

Дениз забеляза Прасчо да гледа към бюфета. Без да е наясно колко гости са предвидили Уик и Чед, даде наставления на Консуела да приготви поднос с няколко вида салати, студени предястия и различни видове хляб. Направи й впечатление, че кухнята е добре снабдена, въпреки че курортът бе твърде „олекнал“ откъм посетители.

— Хапвай, хапвай, Прасчо!

Момчето беше започнало с ордьоврите, след това спря, огледа се плахо и реши да приеме и нейното предложение. Прасчо гледаше към Уик, явно се нуждаеше от подкрепа.

— *Esta bien. Come!*^[1] — каза Уик учтиво.

— Майката на Прасчо няма ли да може да дойде тази вечер? — въпросът уж случайно се изплъзна от устата й.

— Майката на Прасчо е... Не, не, тя не може да дойде. Просто няма физическата възможност.

Дениз се почувства задължена да запълни настъпилата пауза в разговора:

— Като говорим за родители, вие щяхте да ми разказвате нещо повече за моя баща.

— Честит рожден ден! — прозвуча почти истински поздравът на Чед.

Дениз се обърна да види кой го придружава, но необяснимо за самата себе си установи с тревога, че той е сам. Носеше бели спортни панталони и светлосиня риза. Той реши също да бъде оригинален:

— Не бях сигурен какво да донеса, червено или бяло — каза, стискайки бутилка вино, — като не знам какъв вид торта ще бъде поднесен.

— Това е мотото на Чед — заядливо подхвърли Уик. — Обичайната поза при всяко непознато момиче.

Тя се загледа в бюфета:

— Бих казала, че имаме повече от достатъчно храна за четирима души.

— Пабло, моят най-добър приятел, трябваше да остане с лодката, но Кони, Карл и Джек няма ли да се присъединят към нас? — Уик закричи към кухнята, без да чака нейното одобрение: — Ще им кажа, че партито започва.

Дениз забеляза как той американизира имената на всички, с изключение на Прасчо, чието име беше толкова испанско, колкото и неговото. Контактите на този човек като че ли с всички се основаваха на приятелски начала. „Ако всички така горяха от желание да бъдат претопени в тази култура — размишляваше тя, — то те съвсем охотно биха се отрекли от собствения си корен и биха отишли дори толкова далеч, че да се откажат от имената, които са ги съпътствали през целия им живот.“

Но в крайна сметка те поне бяха приели истински имена, не просто „малката“ или „момиче“...

Празникът потръгваше добре и разговорът вървеше леко. Джек се превърна в Джакус, черен, чийто говор имаше лек френски акцент, свойствен за диалекта по Карибското крайбрежие. Той, Карлос и Консуела изглеждаха едва ли не влюбени в Уик и просто толерантни към Чед.

Уик се опитваше да мине за добър разказвач, който доставя наслада на слушателите си с много интересни и забавни истории за Флорида и Карибите, без обаче да разкрива много за себе си. Чед пък изглеждаше доволен да бъде тих и незабележим в тази особена вечер и

само в определени моменти да показва една по-голяма доза интелигентност и остроумие.

Отново двамата се опитваха да покажат превъзходството един над друг.

В крайна сметка Уик се поукроти, когато видя Прасчо, полузаспал на един стол, и прецени, че е време да си ходят. Неговото тръгване беше подсецащо и за Чед.

Половин час по-късно, докато вървеше към собствената си вила, Дениз дочу хрущене на мидени черупки по една пресечна алея. Тя беше видяла гостите си да отпътуват — Чед с моторницата, а Уик и Прасчо с яхта. „Интересно! Кой ли може да бъде?“

— Кар-ло-ос? Джа-а-ку-у-с? — извика Дениз в тъмнината.

Фигурата, която спря пред нея, беше доста по-висока от тази на когото и да било от служителите. Тя хукна, обзета от паника, обратно към централната сграда.

— Дениз, почакай! Аз съм, Чед!

— Мислех, че си си тръгнал — обърна се тя поуспокоена.

Без малко да се изпусне за това, което преди малко беше видяла. Фактически беше последвала мъжете до пристанището, стъпвайки внимателно по скрипящата пътека, с надеждата да долови нещо, което да ѝ помогне да разкрие мистерията около двамата братя. Но разговорът в края на кея беше доста сбит и неясен.

— Много съжалявам, че те изплаших, но исках да разговарям с теб насаме. Бях тръгнал към твоята вила.

Дениз установи отново с тревога, че присъствието на Чед внася смут в душевния ѝ мир. Изглежда, този мъж с физическата си привлекателност успяваше да я държи в ръцете си. Или това просто беше последица от влажния, негостоприемен климат.

Опияняващият аромат от хиляди цветя сякаш се засили, докато той пристъпваше към нея. Чед пое нежно ръката ѝ и тя усети как някаква тръпка, подобно на лека вълна, преминава по цялото ѝ тяло. Опита се да намери обяснение на реакциите си по отношение на Чед като си напомни, че е необикновено изморена и следователно доста уязвима в този момент. Това беше повече от причина, която, разбира се, трябваше да я разтревожи.

— Мислех да се поразходя по брега — излъга тя.

— Идеята звучи доста примамливо — той пристъпи към Дениз.
— Североамериканското крайбрежие наистина е подходящо за разходка през нощта.

Лунната светлина танцуваше над Санрайс Кий, прокрадвайки се през назъбените листа на палмите и карайки пясъците да искрят, подобно на сребърни стружки.

— Има обаче няколко препятствия по този бряг — обясни Чед, но тя въобще не можеше да схване за какво става въпрос. — Съществува голяма вероятност да се препънеш или изгубиш в тази тъмнина. А може и равновесие да загубиш някъде.

Ако изгубеше равновесие в тъмнината с Чед, усещането щеше сигурно да е доста емоционално, за да го държи отговорен за това. И въобще мисълта за подобна случка съвсем не ѝ беше неприятна, макар да осъзнаваше безразсъдството на подобно хрумване. Тя се опита да се стегне и да наложи сама на себе си контрол.

— За какво искаш да разговаряме? — въпросът прозвуча доста по-остро, отколкото го беше предвидила.

— Имаш ли шанс да установиш финансовото положение на курорта още днес?

„Велик предмет на разговор за лунна разходка!“

Отговорът беше доста по-рязък от въпроса, този път съвсем преднамерено:

— Прекарах целия следобед, преглеждайки сметките. Разбира се, ще имам нужда от още няколко дни... Вече ти казах; все още не съм готова за бизнес дискусии.

И, обръщайки се рязко, тя тръгна обратно към своята вила.

Той я последва и с две големи крачки успя да я спре:

— Аз отново много съжалявам!

Дениз остана с впечатлението, че извиненията не са обичаен компонент в способите за действие на Чед спрямо жените.

— Но исках да ти направя предложение наистина от голяма важност.

— По-късно през седмицата! Ще се свържа с теб, когато съм готова.

Той се опита да подхване лек, незначителен разговор по обратния път, но Дениз съвсем не показва отзивчивост. Когато достигнаха пристанището, тя каза натъртено:

— Не е нужно да ходиш след мен по целия път обратно до вилата ми.

— Разбира се, че ще се върна с теб.

Тя дочу звук от затваряща се врата, докато бързаше по алеята. Вероятно Джакус. Не беше сигурна коя точно вила обитава той, макар че Консуела и Карлос бяха в централната сграда.

Чед спря и погледна разтревожено, когато пристигнаха до вилата.

— Мога ли да те поканя на вечеря в четвъртък? Или на обяд, ако предпочиташ.

Той извади една картичка от джоба на ризата си:

— Домашният и служебният ми телефонен номер са тук.

Тя прие визитката без дори да ѝ хвърли бегъл поглед.

Чед протегна ръка и пръстите му пробягаха по лицето ѝ, очертавайки една милувка, която накара бузите ѝ да пламнат.

— Аз подкрепям старата поговорка, че не бива работата и удоволствието да се смесват, Дениз. Не бих искал да получа работа по този начин.

Когато тя влезе във вилата си, всички лампи светнаха изведнъж. Стресна се, но реши, че се е включила някаква автоматична система. Все пак огледа всички помещения. Какво бе удивлението ѝ, когато завари Уик да се излежава в собственото ѝ легло.

— Малка случка навън, а? — каза той. — Но Чед очевидно пак се е замесил в тъмна сделка, която ще изпълва живота му в близко бъдеще.

Дениз автоматично погледна картичката в ръцете си: „СДТ и сдружение“, беше изписано там. Успявайки да се овладее, тя каза:

— Виждам, че имаш лошия навик да влизаш и да се месиш точно там, където нито си канен, нито желан. Какво търсиш в края на краищата тук?! Доколкото си спомням, ти си тръгна преди час. И нямаш никаква работа в моята стая! — накрая тя едва се сдържаше да не се разкрещи.

— Работа не, но ти по-рано... — спря и като се сети нещо, вметна: — Да, разбира се, това е територията на Чед... Та, исках да кажа, че твоето желание беше да научиш нещо повече за баща си, а друг шанс да останем насаме не сме имали.

— Как попадна тук? — тя погледна вратата. — Спомням си много добре, че заключих.

— На Санрайс Кий това не е необходимо.

— Може би, но в Бостън това е въпрос на живот и смърт. Не бих променила навиците си. И спри, ако обичаш, да отклоняваш въпроса ми.

— Чаках те отвън като обикновен джентълмен, когато дочух Чед да говори... Сама разбираш, стана просто наложително да използвам ключа и да вляза, за да те изчакам вътре.

— А ако Чед беше влязъл с мен?

— Ами тогава, целият разтреперан, бих се скрил зад завесата в банята.

— И ако...

— И ако Чед продължаваше да стои толкова дълго, че... Хайде, Дениз, освен моята преценка да се беше провалила тотално и то, за пръв път, но ти не си такова момиче, нали?

— Жена — поправи го тя.

— Допускам само една част от моето изказване да бъде променена. Забележи това. Така пропускам действието.

— Пропускаш и ключа. Да не очакваш да те приветствам с „добре дошъл“ всеки път, когато решиш да се натресеш в стаята ми?! И какво си мислиш? Че имаш правото да ползваш ключа от собствената ми стая както ти се хареса?

След тази реплика Уик стана и постави ключа на нощното шкафче, а Дениз продължи разговора в друга насока:

— Къде е Прасчо?

— Сложих го в леглото и след това се върнах с моторницата.

— Не те видях на пристанището.

— Не, хвърлих котва надолу по брега.

Несъмнено стилът на поведение на този човек включваше като обикновено явление дебнене в тъмнината и криене зад завесите в стаите на дамите — откри за себе си Дениз.

Ризата му беше наполовина разкопчана, като по този начин откриваше добре сложения му и богат на мускули гръден кош.

Освен баня, разбира се, вилата на баща ѝ се състоеше от една огромна просторна стая с „кралско“ легло, два тежки фотьойла, писалище с дървен стол и две масички.

Уик седна на леглото. Дениз си избра най-отдалечения стол.

— Та за баща ми?

— Той ми беше истински приятел и голям човек.

Сега тя беше тази, която го прекъсна:

— Интересно твърдение, като се има предвид, че е изоставил собственото си семейство.

Странното е, че тя никога не беше изпитвала някаква носталгия по неизвестния си баща. Още от ранните ѝ години той винаги е бил нещо като призрак. Някой, който никога не е съществувал реално за нея.

— Не съм в състояние да го коментирам, освен че това не би могло да звучи за Денис. Вероятно си е имал причини, които обаче никога не е обсъждал с мен. Фактически докато ти не се „материализира“ тази сутрин, аз нямах и понятие, че той е имал дъщеря.

Уик се излегна отново, нагласи се удобно, като че ли щеше да прави психоанализа, и продължи монолога си:

— Денис беше чудесен, великолепен човек. Човек, изтъкан от идеали и мечти. Но той беше прозорлив. Не беше празен идеалист. Беше далновиден и вярваше в сбъдването на всяка мечта. И накрая беше човек свободен, без излишни скрупули и ограничения, обичащ свободния полет на духа.

Дениз имаше усещането, че Уик описва не само баща ѝ, ами се опитва да нарисува собствения си портрет. Сигурно защото беше затворен. Може би Уик му е бил нещо като син. Но защо, по дяволите, баща ѝ беше напуснал всичко и не се бе заинтересувал от дъщеря си в продължение на 25 от нейните 27 години?

Уик продължи разказа си:

— Предполагам, знаеш, Денис беше човек на морето. Служеше във военноморския флот по време на войната в Корея, а и след това. После се присъедини към търговски кораб и скоро беше произведен в чин помощник-капитан в търговския флот. Денис беше обиколил навсякъде, целия свят: Маршалските острови, Пирея, Джибути, Сингапур, Коломбо... За зла участ, някъде по време на дългите пътешествия прихвана малария — рядко срещан вид, който се повтаря в продължение на години. Той беше достатъчно енергичен и предприемчив, за да успее да натрупа капитал от износ на стоки от Щатите като използва свободното пространство на товарния кораб.

А дали целият износ на баща ѝ е бил деклариран и напълно легален? — чудеше се Дениз. — Защото как току-така се правят пари за цял един остров?

— Когато Денис дойде на Санрайс Кий, той знаеше, че иска да разработи този остров. Разбира се, освен крайбрежието — то беше нищо. Пък и наличието на много тресавища, змии и комари... Просто не си струваше.

Дениз отново се унесе в мисли. Уик прекъсна хода им:

— Просто знам, че Денис беше великолепа личност — и тръгна да си ходи.

— И това е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Засега.

Въпреки разочарованието, което изпита от разказа на Уик, машинално, като истинска домакиня, стана да изпрати госта си до вратата.

Изведнъж той се обърна. Неговите ръце, силни и загрубели от работа, я стиснаха здраво за раменете и я изтеглиха грубо навън в нощта. Заклучвайки я в мускулестото си тяло, той каза:

— Търси сега, колкото си искаш Чед!

И преди още тя да се опита да протестира или да поиска някакво обяснение, Уик се наведе и целуна решително побелелите ѝ устни, отстъпи и процеди злъчно:

— Съмнявам се, дълбоко се съмнявам, госпожице Бентън, че някога сте преживявала някакво, каквото и да било любовно приключение.

Той се взря в нощта, толкова черна, че неволно въображението му нарисова мустаци на негър, отвлечен и продаден за роб.

Дениз залькатуши по обратния път към стаята си. Посегателството на Уик не я развълнува така, както нежното докосване на Чед. За момент тя се замисли за Уик. Коя ли беше майката на Прасчо и защо ли той се грижеше за него?

Предната нощ тя доста се бе изморила от размишления върху връхлетелите я събития. Но тази вечер намеренията ѝ да се наспи бяха, може да се каже, наполовина осъществени. Струваше ѝ се странно да заема същото легло, същата вила, всичко, което някога е принадлежало на биологичния ѝ баща, който обаче тя никога не бе познавала.

[1] Доста добре. Ела! (исп.). — Б.пр. ↑

III

На сутринта, малко след изгрев-слънце, Дениз разбра какво беше имал предвид Чед снощи, избирайки северното крайбрежие за по-подходящо място за разходка. Неговите заравнени, изгладени от морския бриз пясъци не криеха никакви опасности от падане или подхлъзване.

Една раковина с цвят на слънчев изгрев привлече вниманието ѝ. Тя се наведе, вдигна я от земята и я долепи до ухото си, вкусвайки, подобно на дете, шума на морето.

— Можеш да постигнеш същия резултат и като поставиш дланта си на ухото — стресна я мъжки глас.

Дениз се обърна и позна Бърт. Отпусна ръката си, като продължаваше да стиска раковината, и се вгледа в часовника си:

— Не е ли още рано за започване на работния ден?

— Обичам да форсирам нещата — каза той. — А и не е в мой стил да се провалям.

Стана ѝ чудно каква работа може да е налегнала управителя, та да го раздвижи в седем сутринта, при положение, че в курорта нямаше нито един посетител.

Цялата сутрин и целия следобед Дениз прекара над калкулатора на писалището си. Когато се измори достатъчно, реши да се поразходи из острова. Тясната пътека, по която тръгна, се виеше край купища затъпкана мръсотия, зеещи като язви сред най-гъстата зеленина. Отстрани бяха избуяли гигантски папрати. На върха на високи палми, като залюлени люлки, се поклащаха грамадни кокосови орехи. Всичко наоколо оформяше една мини джунгла, сред която се носеше тихата музика на хиляди птици.

Природната картина като че ли я поуспокои. Тя започна да изпитва някакъв вид душевно съпричастие към своя баща. Дори ѝ стана малко тъжно за него. Сякаш осъзна желанието му да предпази това малко кътче земя далеч от целия друг свят...

Времето беше прекрасно и заплахата от дъжд изглеждаше съвсем несериозна. Едва когато катраненочерни буреносни облаци захриха част от кристалночистото синьо небе, реши, че е време да се връща обратно. Забеляза някакви следи, описващи кръг, но допусна, че са от хората, работещи на острова. Предположи, че ще се върне много по-бързо, ако продължи напред, вместо да следва обратния път.

Тя подцени тропическия климат и бързите промени във времето, характерни за него. Само за няколко минути тъмни облаци захриха хоризонта, черна мантия обви като було тресавището и изведнъж стана мрачно, като да беше седем часът вечерта. Облаците сякаш се събираха за устремна атака. Времето и настроението на Дениз се променяха паралелно — от безкрайно спокойно към предчувствие за нещо злокобно.

Тя рязко спря. Заплашителната тишина бе разрушена от сърцераздирателен, смразяващ вик. Продължи да стои притихнала в продължение на две-три минути, сякаш играеше на някаква жестока криеница с Майката Природа. Крясъкът не се повтори.

Дениз хукна напосоки, колкото ѝ държаха краката. Облаците предвещаваха буря.

„Кап“ — голяма студена капка пролази по гърба ѝ. Секунди по-късно се заизлива проливен дъжд. Скоро цялата пътека потъна в кал. Вляво, недалеч от себе си, тя забеляза постройка. Сградата беше без прозорци. Сивопепелява, съвсем обикновена къща или склад някакъв. Дениз се надяваше да е отключено. Завъртя облата дръжка и металната врата се отвори без протест. Тя пристъпи няколко крачки напред, оставяйки дъжда след себе си, и изведнъж почувства остра, пронизваща болка в задната част на главата си.

Дениз се строполи в тъмнината...

— Събуди ли се? Добре ли си? — загрижен глас я върна в съзнание, кой знае след колко време. — Ще се оправяш. Ще те отведе в болница — успокой я гласът.

Изглежда гласът беше на Уик.

Дениз се опита да седне, като по този начин привлече вниманието му, но той изкомандва:

— Не се движи! Ще те заведе до Кейп Корал, на запад от Форт Майърс. Ще се придвижим по канала, в края на който ще ни чака линейка.

Лягайки отново, благодарна за претекста да не се движи, тя започна да разпитва:

— Какво се е случило?

— Предполагам, че си попаднала в някакъв капан и така си ударила главата си.

— Да, да... Точно така... Но откъде разбра? Как ме откри?

— Реших да вечерям с теб на Санрайсет и тръгнах направо по калната пътека през тресавището, вместо да взимам лодката. Когато заваля, се скрих в тази стара постройка, където всъщност вече беше ти.

— И този път късметът ми проработи — прошепна Дениз, преди да потъне отново в забвение...

На другата сутрин, когато се събуди в странна болнична стая, усещаше същата тъпа болка в задната част на главата, която я дезориентираше и объркваше. Беше сама в стаята си.

Една млада медицинска сестра се надвеси над леглото ѝ.

— Вие се събудихте? Чудесно!

— Коя съм аз? Къде съм? Как попаднах тук?

— Бих искала да ви задам същите въпроси — отвърна сестрата. — Имахте средно голямо мозъчно сътресение, следствие от падане, но рентгенът не установи наличие на сериозни проблеми. Главоболието ви ще изчезне скоро. Въпреки това докторът възнамерява да ви подържи тук още няколко дни, за да бъде по-сигурен за вас.

Докато Дениз констатираше, че е ранен следобед, сестрата измери кръвното ѝ налягане и пулса. Прегледа и зениците ѝ.

— Възстановявате се чудесно — заключи тя.

Беше доволна да научи, че болката в главата ѝ ще премине скоро.

— Предполагам, че вече очаквате посещение. В болницата се говори, че този мъж ви е чакал да дойдете на себе си цяла нощ — допълни сестрата със закачлива усмивка. — На ваше място бих задържала това момче.

И така, Уик чакаше. Дениз нямаше и представа, че той може да има такива способности. Дори и не подозираше, че той е такъв тип, в състояние да се задържи толкова дълго време на едно място.

— Хайде, Уик, влизай! — провикна се тя, когато симпатичната сестра излезе и главоболието ѝ понамаля.

— Съжалявам много! И за кой ли път вече?! — отвърна плътен мъжки глас. — Чед е, не е Уик.

Той надзърна игриво зад завесата:

— Мога ли все пак да вляза?

— Разбира се.

„Кой ли в края на краищата е стоял цяла нощ до мен?“

— Много хубаво, че идваш. Как разбра? — реши да изхитрува тя.

— Уик ми изпрати радиograma в болницата. Чаках доста дълго с линейката.

Дениз забеляза тъмни кръгове под очите му, когато той седнаше на стола.

— Ти си стоял тук през цялата нощ?!

— Просто исках да се уверя, че си добре.

Той ѝ подаде голяма правоъгълна кутия, вързана със златиста панделка.

— Помислих, че ще имаш нужда от някои неща.

Докато развързваше панделката, видя емблемата на скъпия болничен магазин върху кутията. Вътре имаше златиста копринена риза в стил кимоно. Дениз прокара пръсти през материята:

— Прекрасна е!

Тогаво забеляза малка кутийка за бижута в ъгъла и си спомни за неговото бизнес предложение. Пътят на амбициите си ли проправяше по този начин?

— Благодаря за ризата — каза Дениз, вземайки в ръце кутийката за бижута, — но не знам, мога ли да приема това?

— Не се притеснявай! Мога да си го позволя.

Това беше първата „улика“ за Чед. Беше ли свикнал той да купува на жените скъпи дрънкулки, когато иска да ги спечели за своя облага?

— В случая е важно не дали можеш да си го позволиш.

— Струва ми се, че трябва първо да хвърлиш един поглед на кутията отвътре и тогава да прецениш — отвърна той непоколебимо.

Самата кутийка беше едно украшение, отрупано със скъпоценни камъни. Такова нещо беше виждала само по телевизията. Може би получателят трябваше да бъде някоя актриса?! Обаче никога не беше гледала филм, където героите да са едновременно от счетоводна фирма и болнична стая. Повдигайки капака на кутията, погледът ѝ улови отблясък на злато.

— Червило! — възкликна тя.

— Ще си го взема обратно, ако не го искаш — подразни я Чед, — но мисля, че ще изглеждаш прекрасно с този цвят.

И двамата се разсмяха.

— Великолепно! Отново благодаря! — очите им се срещнаха. — Ти си бил много грижовен и...

— Обади ми се, ако се нуждаеш от нещо, каквото и да е то — отклони благодарностите ѝ Чед и излезе.

Разочарована, тя забеляза, че не ѝ обещава друго посещение.

IV

Все пак Чед я посети още веднъж в болницата. Пристигна в момента, в който докторът казваше на Дениз:

— Обикновено изписваме хората сутрин, но не виждам причина да не можете да си отидете у дома още довечера... Ако искате, разбира се.

„Назад към необяснимия, ужасен писък, тресавището, финансовите проблеми. Назад към Чед, който вече няма причина да ме посещава ежедневно... Много благодаря, докторе!“ — мислеше си тя, а гласно произнесе:

— Разбира се. Така е най-добре.

— Аз ще те откарам — пое ангажимент Чед. — Можем да пътуваме с кола до отдалечения край на Кейптив, където е закотвена яхтата ми. Оттам ще вземем моторницата и няма да ти се наложи да прекараш много време в пътуване по море.

Дениз не беше много съгласна с това предложение. Никак не ѝ се искаше да облича същите мръсни дънки и, ризата с форма на „Г“, с които беше при „блатното“ произшествие, но просто нямаше друг избор.

— Предполагам, че ще е по-добре да ме изчакаш навън докато се облека — почти го изгони Дениз.

— Не започвай да се преобличаш, докато не съм излязъл — не ѝ остана дължен Чед.

Една мисъл проблесна в главата на Дениз:

— Да не си ми донесъл и нещо за обличане?

— Е, не е палто от норка, но и това ще стане. Обещавам! И не бързай да отхвърляш предложението ми! Оставил съм го в багажника на колата за времето, когато ще бъдеш изписана.

Значи все пак той се беше надявал да я придружава на връщане къщи, въпреки че никога не го бяха обсъждали. Откъде пък беше сигурен, че Уик няма да се появи внезапно, или че точно върху него ще падне изборът ѝ за компания обратно към дома?

Само няколко минути по-късно Чед беше отново при нея, като в ръце носеше огромна кутия, опакована изцяло и завързана с красива лъскава панделка.

— Имаш избор между два комплекта тук — предупреди я той. — Едното от двете все пак трябва да е твоят размер.

Тя разгъна опаковката и прочете фирмения надпис върху кутията: „Украсена и обогатена“.

— Това е един нов бутик във Форт Майърс — улови погледа ѝ той.

Тя му подари в замяна очарователна усмивка, повдигайки изящните си вежди.

— Наложих се да отида дотам — набързо отвърна на усмивката ѝ.

— Е, нека да видим точно ли преценяваш размерите на жените — каза тя по-заядливо, отколкото го чувстваше.

Отваряйки кутията, тя откри една усукана, доста украсена пола, нещо подобно на това, с което Дениз свързваше пиратските жени в киното, само че с по-къса, съвременна дължина. Що се отнася до блузата и нейната гръдна обиколка, всичко си беше на мястото, всичко беше съразмерно. Тя избягваше обаче да подчертава това си качество, тъй като нямаше представа какви са му вижданията за „идеалната“ жена...

Дениз изтегли най-сетне завесата, зад която бе скрила Чед.

— Ооу! — беше всичко, което успя да каже той. — Признавам обаче, че в себе си се надявах да избереш точно това.

— Нямах много голям избор. — Дениз не беше в състояние да продължи шеговития му тон.

— Какво имаш предвид? — попита незлобливо, почти наивно той.

— Блузата е малко широка — едва сподавяйки вече смеха си, отвърна Дениз. — Доста широка, бих казала дори.

Чед разглеждаше внимателно нейното деколте. Очите му замряха в една продължителна въздушна милувка. Тя се почувства така възбудена, както не беше се чувствала, откакто беше на седемнайсет. За беда, усети пъпките на гърдите ѝ да разцъфват, да се втвърдяват, очаквайки нещо повече от докосване на изпепеляващ поглед...

— Съжалявам! Мислех, че носиш номер 32 — каза той.

— О, да, той би бил идеален — тя разгърна етикета. — Само че това е 44. Вероятно продавачът те е разбрал погрешно.

В себе си заключи, че правейки такава голяма грешка, все пак Чед не е толкова на „ти“ с жените.

— Ако не ти харесва — предложи той, — бих могъл да я сменя.

— О, не. Намирам я чудесна! Бих предпочела да я преправя, но не и да я връщам...

По-късно, когато прекосяваха вече полуостров Флорида през Гълф Коуст, Дениз неочаквано каза:

— Спомних си! Почти си спомних... Първо чух ужасен писък. Не мисля обаче, че идваше по посока на главната сграда...

— На острова, особено в резервата, гнездят много птици — отбеляза Чед. — Сега те трябва да са в любовен период. Понякога, вероятно случайно възпроизвеждат такива ужасни звуци.

— Писъкът така или иначе, ме вцепени — продължи тя.

— Почакай да чуеш рева на алигаторите! Тогава може би ще решиш, че на Санрайс Кий има и лъвови...

Тъкмо когато вече достигаха моста между Санибел и Кейптив, непосредствено пред тях се стрелна някакво блестящо малко кълбо.

— О-ох! — не можа да сдържи вика си Дениз.

Чед отби веднага в единия край на магистралата и спря.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отговори му машинално. — А ти?

— Разбира се, но се притеснявам за теб. Нещо с главата ти ли не е в ред?

— Много добре съм. Наистина! — успокои го тя. — Какво беше това?

— Ще проверя и ще го открия — каза Чед.

Излизайки от колата, ръката му случайно докосна голото ѝ бедро. За секунда и двамата успяха да неутрализират учестеното си дишане.

Той решително отвори вратата:

— Изчакай ме тук.

Но Дениз вече беше излязла навън. Едно малко миешко мече притича пред нея. Майката обаче беше блъсната от колата.

— Почти мъртва е — констатира Чед.

Дениз настигна малкото и понечи да го вземе.

— Не го докосвай!

— Защо не?

— Може да те ухапе. Ще се опитам да го прехвърля от другата страна на магистралата — каза Чед, гледайки издъхващата майка, и философски добави: — Такъв е животът.

— И смъртта — изстреля тя.

— О, по дяволите! Разбира се, по принцип можеш да отгледаш миешото мече. Просто трябва веднъж да му дадеш да яде от ръката ти. Само че никога няма да бъде свободно, а то има нужда да се развива на свобода.

— Но в края на краищата все пак ще живее.

Чед въздъхна примирено и разкопча ризата си.

„Леле-е, каква буйна «растителност» има по гърдите!“ — откри за себе си тя, а гласно попита:

— Какво правиш?

— Свалям ризата си от моя гръб и я поставям на твоя — отвърна той, покривайки голите ѝ рамене.

Тя му помогна. Мускулестото му тяло се доближи до нейното. Тъмните ѝ коси се бяха разпилели. Отново дъхът ѝ за миг спря. „О, не! Не сега!“ — болезнено потръпна тя.

Във фирмата в Бостън Дениз, може да се каже, се намираше в отлични позиции и по отношение на клиентите, и по отношение на работодателя си. Извършваше финансовите операции с лекота и за няколко години успя да се издигне до нивото на най-добър финансист и счетоводител. И всичко вървеше ясно и гладко. Животът си течеше тих и безбурен и тя, едва ли не, беше вече свикнала с мисълта, че това е единственият и възможно най-добър вариант да прекараш земните си дни. Вместо това обаче изведнъж се оказа собственица и пазителка на един процъфтяващ някога, а сега запустял остров. Отново способностите ѝ на финансист бяха призовани да се проявят.

От нея се очакваше да възроди Санрайс Кий и да развие Санрайсет в преуспяващ курорт. Но вероятно тя щеше да срещне и много противници по пътя си, които май вече бяха започнали да напомнят за себе си. Тя, разбира се, можеше да опита да разпродаде наследството си. Дори и лихвеният процент да се покачи, все ще се

намери купувач на Санрайс Кий. А приходите от продажбата биха ѝ осигурили едно удобно, спокойно съществуване до края на живота ѝ.

Но това бяха други неща.

В момента се вълнуваше от Чед и малкото мече, свито в скута ѝ. Тя реши да се осведоми за местността, през която минаваха, просто така, колкото да върви разговорът. След известно време достигнаха и дилемата как да бъде наречено бебето мече. Решиха името му да е Клейтън.

— Нека аз се погрижа за Клейтън — каза Дениз, когато колата спря на пристанището, където бавно се полюшваше моторницата на Чед.

Той заобиколи „Ягуара“, отвори вратата на спътничката си и внимателно пое Клейтън от скута ѝ. Приятна тръпка пролази през нея, когато ръцете му докоснаха бедрата ѝ, задържайки ги там малко повече от необходимото...

Нотки на закачливост се прокраднаха в гласа му, когато каза:

— Бих поканил веднага и двама ви на борда, но съм длъжен да...

В този момент Клейтън се изви в ръцете му и за пръв път направи опит за бягство.

— Хей, спри! Почакай! — опита се да го спре Чед, влагайки доста повече топлота, отколкото Дениз допускаше, че може да изпита, ако евентуално мечето ги напуснеше.

Моторницата бързо скъси дистанцията между Санрайс Кий и Кейптив, без да даде време на Дениз да развихри фантазията си. Час по-късно те стояха в кухнята на курорта, смееха се и обсъждаха възможностите за развитие на коалчето.

— Чудя се, дали да си облека отново ризата или не — подхвърли шеговито Чед, когато вече бяха пристигнали. — Все пак мога да хвана я бълхи, я нещо друго.

„Аз май трябваше да стоя настрана“ — помисли си Дениз в същия тон и се посгърчи така, като да имаше усещането за ухапване от бълха.

В крайна сметка ризата се върна на гърба на притежателя си.

Наблюдавайки Дениз, която в този момент държеше в ръце Клейтън и го хранеше, Чед отбеляза:

— От теб би излязла добра майка.

— Това обаче съвсем не е включено в списъка на нещата, които възнамерявам да свърша — отговори бързо тя, учудвайки се сама на себе си защо и от къде на къде го информира за своите цели и намерения.

— Мисля, че Клейтън е доста далеч от степента на развитие на родителските ми инстинкти — допълни тя, наблягайки на последната фраза.

— Аз пък мисля, че моите инстинкти сега клонят към строителство на клетки — каза Чед. — Само гледай какъв дом ще спретна за Клейтън!

Карлос влезе точно когато Чед довършваше своята реплика.

— Ако някой има нужда да остане, другото крило на сградата е почистено, сеньорита — съобщи той.

— Ти проявяваш извънредно внимание — побърза с отговора Чед.

— Карлос, запознай се с Клейтън — обърна се да представи новия гост Дениз.

Скоро Чед и Карлос обсъждаха идеята да изградят дом за Клейтън в бившия кокошарник. Малко по-късно пристигна и Джакус за лека закуска и се присъедини към проекта им, който скоро се превърна в реалност. Клейтън доволен се засели в новата си „къща“ и легна да спи.

— Чу ли го да каже „Лека нощ“? — запита Чед.

— О, не. Би било твърде неправилно — смеейки се, отговори Дениз, — защото нямаше да има нищо общо със самотния рейнджър.

Чед погледна часовника си.

— Мисля, че вече трябва да се „спасявам“ към дома. Доста е късно.

— Но ти имаш само няколко минути път с моторницата до Кейптив — възрази Дениз.

— Съвсем не. Прибирам се в къщата си във Форт Майърс. Не съм ли ти споменавал, че...

— Не е нужно тази вечер непременно да се връщаш обратно у дома, ако, разбира се, не държиш особено на това — прекъсна го Дениз. — Имам предвид, че цялото крило от другата страна е почистено и готово за „експлоатация“.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

„Ако имаше как, дори бих те затворила тук“ — помисли Дениз, но нищо не отговори.

Изведнъж тя стана решително, събра си личния багаж и те тръгнаха бавно надолу по мидената пътека към крилото за почивка.

V

Сградата величествено издигаше снага на лунната светлина, създавайки илюзията за палат, изваян целия от сребро. Страстите на Чед се разпалиха и Дениз неволно се загледа в лицето му. Като резултат от това заглеждане, сандалът ѝ се закачи на ръба на една голяма раковина, тя се препъна и залитна.

Ръцете на Чед просто се изстреляха от джобовете. Той я улови и покровителствено обгърна раменете ѝ, като предложи по този начин дължината на цялото си тяло за опора.

Никога досега тя не е била изложена на по-голяма опасност от падане и нараняване, както сега, плътно притисната в тялото на Чед. В крайна сметка тук, под лунната светлина, тя можеше да си позволи да обхване неговия кръст, който се оказа доста по-горещ, отколкото си беше представяла.

— Ти не трябваше да напускаш болницата още — каза наставнически Чед. — Ще те върна веднага там.

— О, Чед! Просто се спънах на една раковина. Чувствам се отлично. Наистина! — каза тя с тон на задоволство и решителност.

— Сигурна ли си? — долепил устни до ухото ѝ, нежно попита той.

— Абсолютно!

Никой от двамата не смееше да помръдне в тъмнината, сякаш щеше да развали някакво вълшебство.

Тя нямаше представа колко мига бяха изминали, нарушени единствено от учестеното дишане на двата силуета, когато някъде отдалече долетя гласът на Чед:

— Тази пътека е ужасен предател, крие много опасности.

И изведнъж, за нейна най-голяма изненада, той приклезна леко и пое крехкото ѝ тяло с мускулестите си ръце.

— Чед! — успя само да възкликне, опитвайки се да отправи нещо като протест, но той скоро заглъхна и тя обгърна нежно с двете си ръце неговия врат.

След още няколко крачки обаче каза:

— Чед, пусни ме долу! Аз мога да ходя, повярвай ми. Освен това съм твърде тежка за носене.

— Права си — изпъхтя тежко той, а после добави: — Жените нямат нищо общо с моята физическа издръжливост.

Тя беше доста объркана от чувството, породено от близостта между неговото и нейното тяло, за да продължи да се съпротивлява.

— Просто дръж пътеката и се радвай, че е достатъчно права, а ти не си небостъргача Кинг Конг или витите стълби в „Отнесени от вихъра“ — пошегува се тя.

— Но, скъпа лейди, бихте ли ме информирала какво произлиза на върха на тези стълби?

Дениз не отговори. Затвори очи и се остави на усещанията си. Мускулите му просто щяха да пръснат ефирната тъкан на дрехата му и, допирайки се, изгаряха нейното тяло.

Той леко я премести, за да достигне бравата на вратата и в същия момент спря учудено:

— Заключено е! — после реши да уточни: — Никой тук не заключва.

Тогава тя пусна едната си ръка, с която обгръщаше врата му:

— Ключът е в джоба на дънките ми. Налага се май да ме пуснеш на земята.

Чед внимателно я постави в „изправено положение“, продължавайки да я придържа с едната си ръка, докато Дениз ровеше с треперещи пръсти в джобовете си да намери ключа.

Той го взе от нея и отвори вратата.

Лунната светлина очертаваше през отворената врата една тясна пътека, водеща право до леглото. Чед я поведе по тази лунна пътека, предлагайки все още ръката си за опора, но държеше тялото си колкото е възможно по-далеч.

— Събуй обувките си и ми ги подай — каза той. — Не бих искал главата ти отново да се замае от едно ново навеждане.

С нехарактерно за нея покорство тя седна в края на леглото и подаде единия си крак.

Чед въобще нямаше представа, че замайването на главата ѝ е предизвикано от самия него, от неговите ръце, движещи се бавно по глезена, за да разкопчат сандала, и няма нищо общо със замайване

при навеждане. Дениз имаше чувството, че ще полудее. „Ако сега бях Пепеляшка, а той принцът, който сваля не сандал, а стъклена пантофка — мислеше тя, — то ние никога не бихме се върнали навреме в двореца за сватбата.“

Същата процедура се повтори и при другия крак, само че този път ръката му прихвана глезена малко по-отгоре, задържа го известно време и изведнъж го издърпа.

— Предполагам, че оттук ще можеш да ги вземеш — промърмори той дрезгаво, докато поставяше сандалите до леглото.

— Уух! — беше отговорът, последван от дълбока въздишка.

Когато Чед се изправяше, техните погледи се срещнаха. Всеки беше вперил взор в другия, неспособен да се откъсне от магията на мига. Дениз не беше съвсем сигурна чие въздействие е по-силно.

Чед пръв се опомни и наруши тишината:

— Страхувам се да ти пожелаая „Лека нощ“, защото ще поискам да те целуна.

— А какво те кара да мислиш, че аз ще кажа „не“? — промърмори в отговор тя, учудвайки се на свободния си начин на държание.

— Страхувам се, че ще кажеш „да“, а аз няма да бъда в състояние да спра с една целувка.

Тя обърна своите устни към неговите, предлагайки една неизказана покана, тръпнеща от нуждата да усети устните му върху своите. Той поднесе на свой ред своите, погали я нежно и те се сляха в една мъчителна, дългоочаквана, възбуждаща желанията целувка. Езикът му я водеше в безумен, изпепеляващ от копнежи танц. После той внезапно се отдръпна и я побутна леко назад:

— Предупредих те, че няма да мога да спра с една целувка — прошепна дрезгаво Чед.

С разтуптяно сърце Дениз заекна в отговор:

— Не си... спом... ням да съм... те молила да... спираш.

Тя прекоси невидимата линия помежду им и устните им отново залепнаха, сякаш бяха намагнитизирани. Същият магнетизъм беше обхванал и телата им и те се притиснаха едно в друго. Дениз се отдаде изцяло на усещанията, които предизвикваше у нея огромният му гръден кош. Прегръдката на Чед беше просто една симфония на милувката, приласкаваща нейното тяло. Бавно, чувствено, той я

направляваше, оставяйки назад всички недоизречени въпроси и отговори. Очите бяха казали всичко необходимо.

Ризата, която покриваше раменете на Чед, без възражение бавно се спусна на пода. Той задържа нейното нетърпеливо, пламенно тяло до своето, а върховете на гърдите ѝ охотно прилепнаха до неговия матов космат и огромен гръден кош. Тя беше щастлива, че бариерите между тях бяха отпаднали. Но внезапно я обзе някакво съмнение. „Не трябваше ли все още да позадържи гарда? О, не! Лицемерието никога не е било мой стил.“ С риск да изглежда старомодна, тя реши да се отдаде на чувството от сутринта и се учуди как ли би се чувствала на другата сутрин, а на следващите сутрини? Какво ставаше с нея? Та тя едва го познаваше и вече трепереше в ръцете му, извиваше се страстно и... опознаваше Чед по-добре.

„Вземи се в ръце! Овладей се! — изкомандва Дениз сама себе си. — Вземи някакво рационално решение! Помисли за няколко минути за нещо друго или просто го изхвърли от мислите си.“

След малко тя се надяваше да успее да задържа сетивата си докато панталоните на Чед вече намираха пътя си към пода.

Тя беше хваната в капана на една вихрушка от страсти. „Непоколебимите“ ѝ решения се разбиваха на хиляди парчета от всяка следваща целувка, от всяко следващо докосване, от всяка негова милувка. Всяко нейно движение засилваше водовъртежа от чувственост, направляван умело от Чед. Тя установи без съмнение, че няма никаква надежда да се изплъзне от този влудяващ я мъж. И тя се остави на този вихър, безсилна да му противостои, без да мисли как можеше да изглежда всичко утре.

Пръстите на Чед се плъзнаха по пищната дантела и изведнъж той оттегли ръцете си от нея. Дениз изпусна стон на разочарование.

Веднага след това същите тези ръце започнаха ново търсене. Спуснаха се леко надолу и обхванаха в нежна милувка нейните топли, тръпнеци от желание гърди. Пръстите докосваха нежно върховете, завъртайки ги един по един и изостряйки неимоверно тяхната чувствителност, докато устните му отново и отново шепнеха:

— Дениз... Дениз...

Палците му се движеха напред-назад по зърната, докато устните му обхванаха нейното малко, розово като раковина ухо. Езикът му се стрелна във вътрешността, разпалвайки още по-буен огън.

Изглеждаше, че ръцете не му достигат, за да обходи всеки милиметър от тялото ѝ. Искаше едновременно да докосне навсякъде. Но и само с двете постигаше завиден успех, като без каквото и да било усилие леко, естествено я караше да се чувства пленница на техните страсти. Неговата изгаряща уста се спусна надолу, обсипвайки с целувки цялата ѝ шия. Тогава усети бясно пулсиране в гърлото ѝ, когато тя отметна главата си назад, предавайки се изцяло на милувките. Ръцете на Дениз последователно галеха и се вкопчваха здраво в мускулестия му гръб.

Целувките му се заизвиваха надолу между нежната плът на гърдите ѝ. Езикът му очертаваше бавни кръгове около всеки връх. Въздишка на удоволствие се изтръгна от нея.

Тя плъзна ръка по меката материя, която все още ги разделяше. Треперещите ѝ пръсти преминаха през топлата плът на мускулестия му стомах. Той пое дълбоко въздух, стремейки се да запази пълната сила на своето мъжество под въздействието на плъзгащите се женски длани. Чед я сграбчи здраво за задните части и двамата се отпуснаха на леглото. Цялото ѝ тяло започна да трепти, когато нежните му милувки слязоха надолу, по бедрата, обхождайки вътрешната им страна, достигайки топлата сърцевина между тях.

Специалните целувки отведоха главата ѝ на пухкавата възглавница, която се оказа доста приятно местенце.

Но изведнъж, докато падаше назад, Дениз не беше в състояние да сподави вика си, в резултат на острата, пронизваща болка, която я бе разтърсила внезапно.

Чед, изненадан, рязко се отдръпна назад. Личеше, че е малко объркан какво да мисли по отношение на причината за нейното възкликание. Сянка на загриженост и тревога премина през лицето му, когато се досети за причината. Той погали нежно кестенявите ѝ коси и внимателно я нагласи по-удобно.

— Добре съм, скъпи — увери го тя. — Наистина!

И завъртя главата си в по-удобна позиция.

Чед промуши пръсти в косите ѝ и впи устни в една продължителна целувка. След това лекичко се отдръпна, борейки се сам със себе си да успее да установи контрол върху сетивата си и успокои учестеното дишане.

Дениз увисна на врата му, очаквайки неговото докосване. Тя притреперя, когато той наклони главата си към нейната. Но вместо

целувка на очакващите ѝ уста, неговите устни нежно преминаха по бузите ѝ, сякаш брат целуваше малката си сестричка.

— Не тази вечер, скъпа — прошепна той. — Не сега! Ти имаш главоболие.

— Чед — произнасянето на името му беше дълго като агония. — Добре съм!

Но той се обърна, стана бързо от леглото и почти сграбчи панталоните си. „Е — мислеше тя, — щом той не ме желае повече, то аз пък няма повече да се унижавам да го моля.“

Докато излизаше, той се обърна рязко към нея. Погледът му беше неестествен, блуждаещ.

— Ще бъда в съседната стая — уведоми той. — Просто почукай на стената, ако имаш нужда от нещо.

Тогавя той излезе, затваряйки вратата след себе си, като остави Дениз сама в тъмнината, обсебена от нощта. „Дали всяко удоволствие, предизвикано от него, беше истинско?!“ Еуфорията отстъпи място на мрачното настроение. Униетието уталожи страстите, за да даде път, поне за малко, в тази проклета вечер, на разума. „Вероятно, той никога не ме е желал истински.“ Тя изведнъж се почувства толкова празна, невероятно празна, като глупавата стая, в която глупаво стоеше в момента.

„Почукай на стената.“

Часовете минаваха бавно, особено за Дениз.

„Почукай на стената, ако имаш нужда от нещо!“

Разбира се, че имаше нужда от нещо. Или по-точно от някого — Чед. Но определено нямаше намерение да „телеграфира“ SOS на стената, за да го призове.

Тя, авторитетният служител от Бостън, се нуждаеше от Чед. Каква ли разумна причина можеше да намери за това, ако работодателите ѝ във фирмата научеха за нейните „нужди“. Тя не беше в състояние да си го обясни сама на себе си, нито на Чед, нито на когото и да било друг.

Тя го срещна преди по-малко от седмица. Невъзможно беше да се влюбиш за такъв кратък период.

Любов! Ха! Разбира се, това е абсурдно да е любов. Не можеш да допуснеш това, Дениз. Избий си го от главата. Това беше просто една сексуална атракция, която не си преживявала по-рано.

Не се чуди, Дениз, че лекото главоболие постави нещата в противоположната посока. Тоест, не; всичко си легна точно на мястото.

В края на краищата никога не беше чувала оток на главата да събужда полови нагони. Освен ако не откриваше някаква нова точка за акупресура, може би.

Тя се опита да се съсредоточи върху болестта, с надежда да забрави случилото се. Опита се да отпусне умореното си тяло за почивка, но като че ли напук на това, крайчецът на всеки един нерв така беше се опнал, като да беше някаква сензорна антена, търсеца, очакваща завръщането на Чед.

„Почукай на стената, ако имаш нужда от нещо!“

Дениз започна да търси смисъла. Да не беше това някакъв съвет, даден от лекарите на излизане от болницата. Или беше някаква последица от всички онези странни събития от изтеклата седмица? Или някакъв златен сън с неочаквано добър край, след куп нелепи обстоятелства и възел от неразгадаеми проблеми?

Вероятно това беше просто една физическа потребност на организма. Тя беше чувствена млада дама, която не бе имала в живота си друга връзка, откакто се бе разделила с Боб Фейръл. Но едва ли можеше да става дума за сравнение между тях...

„Почукай на стената!“

Това би било толкова просто, толкова лесно. Само едно продължително „Бам-бам-бам“.

„Спри с тези глупости!“ — изкомандва се сама Дениз. Разбира се, че няма да отиде до никаква стена, няма да издаде какъвто и да било звук по нея. В крайна сметка тя си има собствено достойнство. След всичко Чед я беше напуснал. Той беше този, който я изостави самотна и нещастна в празната стая.

Тя се завъртя ядосано на другата страна и тръгна към банята, която всъщност разделяше двете стаи.

Няколко минути по-късно вече си лягаше, надявайки се, че сънят би бил спасението от ужасните спомени от ужасния ден. Полежа известно време в тъмнината, загледана в свежото си тяло.

Дан-дан, дан-дан! Часовете, не, миговете минаваха бавно. Дениз установи, че няма да може да заспи, затова светна нощната лампа и реши да потърси нещо за четене, било книга, било списание. Тя почти опипом стигна до люлеещия се стол, но тъй като светлината беше

твърде недостатъчна за четене, приближи се до входната врата и потърси ключа за главното, осветление.

Тя въздъхна тежко. Изведнъж Дениз подскочи стреснато — вратата срещу нея се беше отворила и сребрилата лунна светлина осветяваше високия силует на Чед. Тя отново въздъхна и се загледа в контурите на мускулестото тяло пред нея. Личеше си, че набързо е нахлузил своите панталони, а тя стоеше така, както си беше — по бикини само.

— Какво има? — разтревожено попита той. — От какво имаш нужда?

— Аз, ами... — запъна се Дениз. — Нищо.

— Но ти почука на стената.

Столтът. Тя се сети, че няколко минути преди това, като нагласяше люлеещия се стол, го беше поставила много близо до стената и не беше обърнала внимание, че люлеейки се, той опира в нея и предизвиква звук, подобен на почукване. Сега това беше изиграло ролята на сигнал и беше довело Чед скоростижно, като някак си ѝ помагаше.

— Много съжалявам — започна Дениз с извиненията. — Реших да потърся нещо за четене, обърнах стола и той леко се допря до стената. Но всичко е станало съвсем случайно. Аз не съм чукала по стената — наблегна, с оттенък на гордост накрая тя.

— В такъв случай аз съм този, който би трябвало да поиска извинение, защото явно от мен произлиза недоразумението.

Той гледеше втренчено връхчетата на гърдите ѝ, извивката на тънката ѝ талия, плоския корем, и нямаше сили да срещне очите ѝ, въпреки деловия тон, с който му говореше. С усилие вдигна глава и погледна лицето ѝ:

— Е, добре де. В крайна сметка аз съм тук по някакъв начин. Защо не си легнеш, а аз ще ти донеса това, от което се нуждаеш.

Дениз послушно тръгна към леглото, забравяйки отново принципите си. Тя придърпа завивката чак до брадичката си и се обърна на една страна, за да може да го наблюдава.

Едва тогава Чед включи настолната лампа. Той се обърна към рафта с книги над писалището и затърси с поглед:

— Какво би предпочела? — меко попита.

— Нищо — излъга тя. — Имах намерение просто да прочета няколко реда, за да се приспя.

— Много ли боли? — отново с обезпокоен глас попита той. — Не ти ли дадоха в болницата някакви хапчета?

— Главата ми беше наранена изцяло, но за това лекарства не съм вземала. Аз просто не можех да заспя...

Чед подбра едно тънко томче от рафта, взе един стол и го постави по-далеч от леглото.

Мъчение! Агония!

Как може да се държи така с нея?! Та това е жестоко и за него, ако няма желание тя да го докосва.

— Сега ще ти прочета приказка — засмя се той. — Така, както е правел баща ти.

Веднага осъзна грешката си и добави:

— Съжалявам! Не исках да кажа това.

— Няма нищо. Всичко е наред. В края на краищата, аз не съм малко дете — бързо отвърна тя.

Погледът му обходи нейните форми, пищно очертани под чаршафа, отвори книгата и зачете, за нейна най-голяма изненада, любовна лирика.

Докато Чед се въодушевяваше върху строфите, Дениз се беше съсредоточила почти хипнотично върху него, чудейки се кога това сладко мъчение ще свърши. И щом той я погледна, обръщайки страницата, тя бързо затвори очи и се престори на заспала. Надяваше се, че той няма да я закачи и ще продължи да чете.

После обаче беше невъзможно да ги отвори отново и неусетно наистина заспа. И засънува...

В съня ѝ се появи висок, млад, мускулест мъж, с тъмна коса и изпепеляващ поглед, който я любеше...

VI

Брилянтните багри на изгряващото слънце проникваха през процепите на прозорците и цялото помещение придобиваше златисто-розов цвят.

Дениз едва беше отворила очи и се сгуши отново до нещо топло, здраво и прекрасно. Тя изви устни в нещо като усмивка, докато обгръщаше с ръце широкия тежък гръб до себе си, допирайки буза в рамото. Протегна се мързеливо и отвори очи. Погледът ѝ срещна двойка конячно-кафяви очи. Устните ѝ се разтегнаха още по-широко, защото видя, че това беше мъжът от нейния сън.

Сякаш бе залята с кофа студена вода, Дениз отвори очи съвсем разсънена. Подобно на катапултираща ракета, тя се изстреля набързо под забавляващия се поглед на Чед.

— О, omig osh! Много съжалявам!

— Аз не съм за разнообразие! — троснато отвърна тя.

За части от секундата забеляза, че Чед е облечен наполовина — в бледозелени панталони. Той се беше излегнал върху покривката на леглото.

— Останах през нощта в случай, че имаш нужда от още нещо — каза Чед. — И не очаквам допълнителни благодарности.

Дениз забеляза полуголото си тяло и издърпа чаршафа, като се уви чак до врата, имитирайки нещо като облекло, а лицето ѝ пламна, придобивайки цвета на слънчев изгрев.

— Как се чувстваш тази сутрин?

— Чудесно! — отвърна тя, без да обръща внимание на ускорения пулс и сладката болка, която усещаше през по-голямата част от нощта.

— Никакво главоболие?

— Никакво.

— Сериозно?

— Абсолютно.

— Тогава бих могъл да ти предложа да чуеш какво ужасно мъчение преживя. Наблюдавам те от около час и, честна дума, в един

момент вече си мислех как да завържа главата си в края на кревата, за да мога по някакъв начин да се въздържа да не те целуна...

Чед се облегна на едната си ръка, докато с другата галеше нейните кестеняви коси, разпилени около лицето ѝ. Устните му колебливо се бяха надвесили над нейните:

— Знаеш ли колко трудно е да се въздържиш да не целунеш тези нежни примамливи устни?

Отново те се сляха в гореща целувка, а телата им се вплетоха здраво в прегръдка.

Мина доста време, когато Чед проговори едва:

— Знаеш ли, Дениз, не бях го планирал.

— Нито пък аз — каза нежно тя. — Съжالياваш ли за случилото се?

— Не! Разбира се, че не!

Дениз го погледна със загадъчен израз, чувствайки странно вълнение.

— Всяко усещане е точно — каза той, — само че ние подходихме малко погрешно.

— Партньорите обаче ми изглеждат окей — опита да се пошегува тя.

„От какъв зор пак се разприказва? Защо просто не замълчи и продължи да ме целува?“

— Може би съм един съвсем обикновен модел на мъж, който използва клишета в речта си. Предполагам Уик би се справил с думите по-добре. Но някои от тези изтъркани фрази, като че имат все пак някаква стойност, подобно на бизнес преди удоволствие. Аз никога неуместно не ги смесвам и двете.

Уместно. Неуместно. Та той говори като човек от Бостън.

Сивите очи на Дениз потъмняха. Тя чу неприятни неща по отношение на жените, чиято единствена цел на съществуването им е сексът, но за мъжете тези „лудории“ бяха едва ли не въпрос на чест и доказване на мъжко достойнство. Това ли беше цената на свободата? Каква лицемерна мъжка манипулация!

Тя мислеше да изслуша най-внимателно неговото бизнес предложение, но ако той си мислеше, че би могъл да я манипулира, обещавайки ѝ някакви светли перспективи чрез тялото си, отричайки досега...

Обхванат от поток нови мисли, Чед продължи, като си пое дъх:

— Най-важното е, че аз не искам да останат недоизказани неща помежду ни. Знам, че това не е точно подходящото време или пък място за бизнес дискусии...

— Мястото и положението са малко... — тя търсеше подходящата дума, — неподходящи.

Загледана в чаршафа, който беше единственото нещо, което ги разделяше в момента, си представи леглото като маса за конференции, покрита с покривка с цвят на праскова. Втренчено се вгледа в силните гърди и представителното му лице, и затвори очи, опитвайки се отново да срещне мъжа от сънищата си.

— О, Дениз! — Чед бавно разтърси глава като признак за близка капитулация.

— Не бих могла да ти помогна, освен ако не те отегчавам в този момент — опита се да поиграе с думите тя.

— Не, разбира се — той се облегна до нея, поднасяйки устните си на инч от нейните, преди да положи усилие да стане отново. — Знам, трябва да си тръгна, да си замина далеч оттук още тази сутрин, но аз съм само един човек, един обикновен човек, и нямам сили да...

Дениз забеляза пулсирането на сърцето в гърлото му.

— Но преди да сме отишли по-далеч, трябва да ти предложи пет и половина милиона долара.

Тя премигна пресилено кокетно с ресници, обръщайки се закачливо към него, прекъсвайки неудовлетвореността си:

— Защо, скъпи Чед? Аз съм толкова поласкана. Но се чувствам много добре — завърши тя с една полуусмивка, — и без да мога да си представя стойността на пет милиона долара.

— Напротив! Можеш! — усмихна се в отговор Чед.

— Говоря сериозно, Дениз. Представих имота на синдиката за развитие и те пожелаха да купят Санрайс Кий. Последната им оферта беше за пет и половина милиона долара.

Дениз се разтресе от смях.

— Но аз не съм дете, Дениз — каза Чед и допълни:

— Ти, разбира се, можеш да определиш каквата цена искаш.

— Не е там работата — най-сетне проговори и тя.

— Имам чувството, че ми предлагаш да купя лента за пишеща машина, или може би щамповани носни кърпички, или замразен кейк

със сирене за вечеря.

Чед добави с по-сериозен тон:

— Не си ли чела визитната картичка, която ти дадох? „При“ — продажба и разработка на имоти.

— Поставих картичката в портмонето си, без да се задълбочавам над нейното съдържание — тя се опита да си придаде колкото бе възможно по-делови вид.

В крайна сметка седяха в средата на спалнята, полуголи, полуоблечени, готови за дискусия, относно пет и половина милиона долара. Чед продължи:

— Ние още нямаме готови договори, но аз исках да знаеш причината за идването ми онази вечер. Не искам да се чувстваш... — тук той се прекъсна по средата на думата.

— Използвана — довърши тя.

— Не използвана, разбира се — каза той. — Не, дори и зле информирана. Никога не съм искал да има тайни между нас...

Пет милиона долара плюс чек на нейно име наистина я объркваха и смущаваха. Това май си заслужаваше да напусне данъчната си агенция. Тя знаеше, че Санрайс Кий струва много пари, ако бъде ипотекан. Пък и въобще. Само че още нямаше възможност да прецени наличните активи и пасиви. Другите неща изглеждаха по-достъпни.

— За да придадем бизнес насока на днешния ни разговор, да сключим временен договор — започна тя с професионален тон. — Естествено, мислила съм за продажба на Санрайс Кий, но това е само едно от намеренията ми. Пък и никога не съм предполагала, че ще се намери толкова бързо и лесно купувач. Но има и друго нещо — все още не съм завършила анализа на финансите — твърде важна работа, преди да взема някакви окончателно решение.

Тя спря и се загледа в лицето на Чед. Възможността той да е проявил някакъв истински интерес към нея преди й изглеждаше твърде невероятна, или просто е било кратко мимолетно увлечение.

Дениз реши да допълни съвсем делово, надявайки се той да разбере, че всяко допускане от нейна страна е в сферата на бизнеса:

— Ще ти се обадя, когато или ако съм готова да продавам господин... господин... — тя установи гласно: — Хей, та аз дори не знам фамилното ти име!

— Изписано е на визитката — подметна Чед.

— Чед Чедуик?

— Доналд Роналд Чедуик, ако трябва да бъдем точни.

— Доналд Роналд? — учуди се отново тя.

— Чудите се, госпожице Бентън. Това е, защото аз винаги минавам само като Чед. Мисля, че баща ми е бил поет с неудовлетворени амбиции. Той нарекъл брат ми Даниъл Рендол, Като малки всички ни наричаха Дон и Дан, но ние никога не можахме да свикнем с тези имена — обикновено когато ни викаха, ние отказвахме да отговорим. Когато станяхме тийнейджъри, разбира се, всеки се бореше за собствена индивидуалност и така започнаха проблемите. Накрая, със соломоновска мъдрост, ние просто разделихме фамилното си име на две половини.

Пръстите на Чед си играеха с нейните, докато в настъпилата тишина Дениз размишляваше върху мотивите му. Тя не можеше да си представи Чед да извърши нещо нечестно, но и тя, може би, не би искала. Пръстите му се движеха по цялата дължина на ръката ѝ, карайки я да се концентрира върху всичко друго, но не и върху предмета им на разговор. Чед пръв наруши тишината:

— Уик и аз сме толкова различни — каза той. — Всички ме смятат за бизнесмен, облечен в костюм от три части, фигуративно казано, защото във Флорида никой не се облича така. Уик от друга страна е съвременна версия на романтичен самохвалко.

— Така ми каза и той.

— Това донякъде е вярно — допълни информацията Чед. — Повечето жени губят ума и сърцето си по него още в първите минути.

Тя стисна ръката му:

— Моята агенция в Бостън трябва да е луда по отношение костюма от три части, особено когато се отнася до мъж, забавен и привлекателен, само наполовина облечен, фигуративно казано.

— Сигурно аз не съм просто заместник на моя блестящ, елегантен, но отсъстващ брат, а?

Чед говореше с усмивка, без да осъзнава, че „изважда душицата ѝ с памук“. Тя нямаше представа как един чаровен, привлекателен и самоуверен мъж като Чед можеше така тотално да я впечатли. Чудеше

се дали той иска нея заради самата нея или има някакъв скрит, неясен мотив.

Време беше да си повярват един на друг, а тя да продължи битката с инстинктите си.

— Брат? — попита, вдъхвайки му увереност тя. — Не си спомням никакъв брат. По-точно не мога да си помисля, че в целия свят съществува някой друг, освен теб.

Чед започна да целува ръката ѝ, като тръгна от чувствителната част на дланта и продължи нагоре до рамото и врата.

— Значи ли това, че бизнес съвещанието ни приключи? — попита тя, когато огънят, който той разпалваше у нея, я обхвана отново неудържимо и тя чувстваше, че вече излиза извън контрол.

Той вдигна ръката ѝ високо и нежно я допря до бузата си:

— Това е втора точка и ние трябва да обсъдим и нея.

— Е, добре. Продължавай изказването си, господин Чедуик.

— Ти наистина ли мислеше това, което казваш, когато стана дума за деца?

— Чед, не са толкова много жените, които искат да имат извънбрачни деца.

— Знам, но аз имах предвид... някога?

Тя си помисли, че решението ѝ трябва да е оформено. В края на краищата беше почти на двадесет и девет. Беше ли мъжът наясно как стоят нещата в домовете за деца? Накрая тя отговори:

— Доволна съм да се грижа за някого. Но не мисля, че има много общо между децата и домашните питомци.

Очите ѝ настоятелно молеха да приеме това виждане. Чувството на безпокойство се смеси с учудване и тя добави:

— Защо трябва да обсъждаме точно това сега? Не е ли малко рано по отношение на нашата връзка, ако, разбира, се това би могло да бъде наречено „връзка“?

— Точно така бих го нарекъл. Дори и нещо повече — пръстите му очертаваха контурите на лицето ѝ. — Аз не се впускам в нещо кратко, мимолетно, необвързващо, а струва ми се, ти също.

— Не! — промърмори тя, благодарна за това, че той го е усетил, без тя да се наложи да му го казва.

— Е, ти не би искал да се забъркваш с жена, която няма преки интереси към женитби и деца, нали?

— Аз искам онова, което искаш ти.

Изгряващото слънце като че ли лумна в Дениз. Тя имаше чувството, че не е разбрала нещо.

— Какво? — успя да прошепне тя.

Той я целуна нежно по носа:

— Мисля, че май се влюбих в теб.

— Мисля, че май се влюбих също в теб — думите се изплъзнаха от устата ѝ, без да се подчинят на волята ѝ.

Неговите кехлибарени очи ѝ напомнях нежните есени на Ню Ингленд, докато през това време тялото му се наместваше върху нейното. Нямаше студенина в нейните реакции. Бавните му милувки разпалваха отново огъня на страстта. Устните и езикът му следваха ръцете по продължение на нейната изгаряща плът. Тя го чувстваше, тя го желаше с всяка фибра на младото си тяло.

— Чед!... Чед!... — долетя някъде от дълбочината на гърлото ѝ.

Тя последователно стискаше и галеше мускулестите гърди и гръб. После ръцете ѝ неусетно се плъзнаха по ребрата и корема. Търсещите ѝ пръсти плавно свлякоха панталоните, давайки свобода на неговата страст.

— О, Дениз!... — стенеше той, търсейки подходящо място на дантелените остатъци от бельо по нея.

Тя се извиваше в екстаз докато пръстите му изтръгваха трептене от удоволствие, което я пропиваше до мозъка на костите. Вълни на шокираща наслада пронизваха цялото ѝ същество.

— Дениз, скъпа моя!...

Те се сляха в дълга, изпепеляваща целувка, а ръцете му нежно разтвориха бедрата ѝ.

Неговото проникване я накара да достигне кулминация, която досега не познаваше. Притегли го здраво към себе си и го притисна, искайки да почувства пламенната му сила по всякакъв начин. Ударите му се задълбочиха докато той, поемайки дъх, повтаряше нейното име. Целият свят остана някъде зад тях, а те се движеха единствено в своята собствена сфера. Те се издигаха и падаха, заключени във водовъртежа, пламтящи като огненочервеното кълбо на изгряващото слънце...

VII

Часове по-късно Дениз стоеше до отворената врата на вилата, облечена в коприненото жълто кимоно, което Чед ѝ беше донесъл в болницата.

Той също бе наполовина облечен. Никой от тях не бързаше да се втурне отново в пламъците на страстта, но и никой не смееше да пристъпи към милувка, отбелязваща завършек.

— Струва ми се, че тази обедна среща ще е от голямо значение — каза Чед.

— О, да! — разсеяно отвърна тя.

— Сега вече твърдо знам какво трябва да пропускам по обед в програмата си за деня. Никога повече не бих насрочил някаква среща по обед.

— Сигурно ти ще трябва и да хапнеш понякога на обед — каза Дениз. — Това не е маловажно за поддържане на твоята сила.

— Ще поработим по въпроса заедно, но на вечеря. Ще спра в един от любимите ми ресторанти на Кейптив и ще донеса вкъщи всичко необходимо за двама.

Вкъщи?! Той мислеше за нея вече като я свързваше с дома. Това пътят на любовта към дълбините на нейното сърце ли беше?

— Може би ще е добре да поканя двойка цигани цигулари на борда на моята яхта. В случая имаме нужда от тях.

— О, не. Не мисля, че имаме нужда точно от тях — отговори през смях тя.

Той я целуна набързо по носа.

— През целия следобед ще си представям как ме очакваш до тази отворена врата. А сега се налага да тръгвам, скъпа — каза той без обаче да се помръдне.

— Уух! — съгласи се тя.

— На три — предложи Чед, — едно... две...

Три обаче никога не дойде, защото устните им прилепваха, сякаш с мед залепени...

Дълбок, плътен глас реши да се намеси:

— На какво прилича това? Толкова време да ме държите навън.

Чед и Дениз, подобно на тийнейджъри, продължаваха да стоят долепени един до друг.

— О, Уик, привет!... — започна тя.

Чед обаче пристъпи директно към въпроса:

— Ще се радвам да разбера дали има някаква разлика тук ли сме или не?

— Може би дамата ще направи по-друг подбор, ако знае по-голяма част от възможните варианти за избор — отговори Уик, игнорирайки Дениз.

Това наля масло в огъня. Дениз се разяри.

— Тази дама си има име, Уик, и то откакто се помня, е едно и също — каза тя. — Какво мислиш по въпроса? И така, аз би трябвало да обмисля възможната си реализация сред двойка ергени. Това ли е изборът ми? На лотария ли трябва да ви разиграя?

Уик, облечен в обичайните си джинси и риза, величествено се поклони:

— Моите извинения, милейди Дениз! Или по-добре негова лейди Дениз! Очевидно Чед ти е направил предложение, което ти не си могла да отхвърлиш. Повече от едно предложение, както изглежда.

Дениз отправи въпрос към Чед, приемайки неговия маниер да говори за трето лице в негово присъствие:

— Той знае ли, че имотът...

Както обикновено, Уик я прекъсна:

— Знам за оферта от седем милиона долара за Санрайс Кий. Твоят баща нееднократно я е отхвърлял.

„Седем милиона?“ Дениз спешно се нуждаеше от калкулатор, за да си представи подобна сума. Тя се загледа втренчено някъде далеч пред себе си, за да спечели време.

Ръката на Чед отново я прегърна.

Тя го отблъсна и се обърна с лице към него:

— Той за същия купувач ли говори? — попита с учтив тон, сякаш се стремеше по този начин да изкопчи верния отговор.

— Да — отвърна Чед и продължи: — Само че ти трябва да разбереш, че аз съм само посредник, който има право да предложи това, което му е официално предоставено. Оригиналната оферта беше

за пет милиона, като периодично, всяка година расте. Така че последната оферта към твоя баща беше за седем милиона.

— А-ха. Разбирам.

— Не, ти нищо не разбираш — каза тъжно Чед, забелязвайки сянката в очите ѝ. — Те станаха, като че по-нетърпеливи да купят Санрайс Кий от баща ти. Ето защо последното им предложение порасна с малко повече от милион.

— Дори и това да е истина, остава някаква си сума от половин милион, за която нищо не се знае.

— Ти винаги можеш да се договориш, Дениз. Знаеш това. Можеш да получиш своята собствена цена, а ние само да я предложим.

— Надявам се последните няколко дни и последната нощ, поспециално, няма да навреди на по-нататъшните ми намерения?

— Убедена си в това и то по-добре от мен. Впрочем, твоята бизнес кариера е безоблачна, нали?

— Не — промърмори тя. — Само персоналната.

— Иее — каза Чед. — Ние сме съгласни да правим разлика между бизнес и личен живот, а? Аз бях почтен и безпристрастен с теб преди... преди... Е, добре, ти знаеш.

— Да, случайно ми разказа.

„Когато беше сигурен, че хормоните ми няма да направят обратен завой“ — помисли в допълнение тя.

Чед пристъпи към нея и се опита да я обгърне с ръце, но тя се изви и се изплъзна от прегръдката му.

— Миналата нощ се засмях, когато си помислих, че се шегуващ, предлагайки ми пет и половина милиона и ти казах, че не мога да го оценя. Добре, нека тогава ти кажа, господин Чедуик, ако си мислиш, че твоята цена е милион и половина, то ти непременно се нуждаеш от нова преоценка.

Дениз почти крещеше. Чед стисна здраво зъби, борейки се да запази контрол върху себе си.

— Мислех, че имам работа със зряла жена в леглото и извън него.

— Работа? — запрати думата директно в лицето му.

— Спрете с това! — не беше точно вик, но тонът беше достатъчно по-висок от този, който поддържаха те.

Тя се учуди на собственото си държание. Викаше ли? Да, тя по-скоро крещеше. Поя ветрец и раздвижи палмовите дървета. Ще спре, разбира се, някак си трябва да спре. Той беше прав в едно отношение — тя беше зряла жена, преживяла доста неща, за да си позволява сега да излиза вън от себе си. Той беше прав и по друг пункт.

— Ти беше прав онази първа нощ — каза тя. — Ние трябваше да отделим внимание първо на работата преди удоволствието. Сега ще си припомним тази максима и ще се върнем към нея, макар и по малко заобиколен начин.

— Дениз... — започна той с умоляващ, но изпълнен с достойнство тон.

— Рискът си е твой. Проблемът също. Аз само би трябвало да се предпазя.

— Рискът на купувача. Да се пази той. Не ми е известен израз от рода „нека представителят на купувача да се пази“.

— А аз не съм чувала израз „нека продавачът да се пази“. Продавач, но потенциален, разбира се.

— Дениз, моля те, не прави това с нас! И ако искаш...

„Не! Това, което искам, е да върна часовника назад, по времето, когато съществувахме само аз и Чед. Или поне така изглеждаше — коригира се тя. — Но защо, по дяволите, той не ми каза за предишните оферти? Може би, защото би било нарушение на професионалната етика — обясни си сама. — Но защо му беше нужно да разделя леглото с потенциален продавач?“

Едното беше бизнес, а другото — личен живот — опита да убеди сама себе си.

— Имам нужда да допълня анализа на финансите и мениджмънта, преди да реша дали да приема някои или всички оферти — започна по-мекко Дениз. — Ще ви извикам в офиса си след около седмица, където ще направим съвещание и ще обсъдим въпроса. Вероятно ще трябва да нарушиш новия си обет да не насрочваш срещи по обед. Мисленето ми явно е най-чисто по обед.

Чед не можеше вече да бъде търпелив и се обърна да си ходи. Мидените черупки изхрущяха под краката му.

— Кога най-после? Някога. Някога, каза ти.

Чед заби поглед в Уик, който неестествено пазеше тишина, но и който спокойно подслуша разговора.

— Благодаря за компанията!

— До скоро, скъпи братко — отговори нахално Уик.

Чед ядосано се отдалечи, а Уик фамилиарно се обърна към Дениз:

— Нужда от рамо да си поплачеш?

— Имам си две собствени за целта.

— Знай, че имаш идеални под ръка.

— Аз ни... ни... никога не плача — информира го тя, без да обръща внимание на сълзите, които вече се стичаха по бузите ѝ.

— Дениз, много съжалявам, ако... — започна Уик.

— Не започвай да ми се извиняваш и да ми се представяш за добър — истерично го прекъсна тя. — Просто ме остави сама, разбра ли?!

— Само се опитвах да помогна.

— О, я се разкарай, идиот такъв! — и тя хлопна вратата на вилата, превъртайки два пъти ключа.

Два дни по-късно Дениз се върна в своя офис след една неотморяваща следобедна разходка по крайбрежието. По писалището ѝ бяха разхвърляни в безпорядък огромна кутия за захар, ваза с увехнали маргаритки и неголям том, който очевидно трябваше да е поезия.

Въглените в душата ѝ все още пареха, нажежавайки до червено раната, раздухана от Чед. Тя беше готова да се жалва от поведението му и затова, че репутацията и благородството му пропадат с неговото съгласие да изчака нейното обаждане.

За свое най-голямо учудване видя, че един мъж се е излегнал в подвързания с кожа стол в ъгъла. И това не беше Чед, а Уик.

— Какво, да му се не види, значи това? — изненада и ярост се преплитаха в гласа ѝ.

— Ами ходих да се разкарвам и пристигнах тук с това.

— Сериозно?! — тя прекоси стаята и седна зад писалището, поставяйки бариера помежду им. — И за какъв дявол донесе плячката си тук?

— Е... ти знаеш...

Тя не очакваше Уик да бъде стеснителен. Но напротив — той изглеждаше смутен, опитвайки се безуспешно да откъсне нещо от сърцето си. Очите на Дениз потъмняха:

— Не, нищо не знам. Признавам.

— Е, добре — каза той колебливо, може би за пръв път в живота си. — Прехвърлях в ума си нещата, които би могъл Чед да ти донесе.

— Нямах проблеми. Донесе ми рози, червило, четка за коса, кимоно, пола, блуза, паста за зъби с аромат на цветя — изреждаше като по каталог тя.

— Ооо! — подсвирна с учудване Уик.

— В болницата — допълни тя, взе маргаритите и после ги пусна на земята. — Дар за преживяния шок, разнищвайки мистериите на едно непознато място. Дар на подлец.

— Не обиждай! Аз съм само временно подлец.

Накрая той каза.

— Влюбен съм в теб. И се опитвам да те ухажвам.

— Влюбен?! — Дениз не можеше да не се изкикоти. — И къде прекара миналите няколко дни?

— Живея тук и впечатленията ми почти изцяло са от тук. Под влияние съм на средата и за това може би ти мислиш, че ние нищо не значим един за друг.

— А аз бих казала, че ти въобще не преценяваш точно положението. В допълнение на това, което ти вече почти знаеш, забърках се с твоя брат. За това ли говориш?

— Не — морскосините му очи срещнаха нейните, — просто имах предвид това, което можеше да бъде между нас.

— Защо? — попита тя. — Защо мислиш така?

— От самото начало ти си дъщерята на Денис...

— И толкова. Никакво сходство. Никаква прилика. Ние сме толкова различни, колкото дори не би могъл да си представиш. Ти съвсем не ме познаваш, за да се интересуваш сериозно от мен. Фактически всичко, което знаем един за друг, са купчината пари, които по никакъв начин не биха могли да ни накарат да се прехласнем или влюбим един в друг.

— Не всичко — устните му се разтегнаха в усмивка, която скоро избледня. — Греша ли в това, което усетих с мъжката си

проницателност онзи първи ден, онази първа нощ от пребиваването ти тук, когато те целунах?

— Не! Това никога не би могло да продължи дълго. Ние сме толкова различни.

— Смяташ, че ти и Чед сте благословени от съдбата?

След кратка пауза тя отговори:

— Предположението ти би могло да е по-валидно от моето. Ако продам на неговия купувач, той ще прибере тлъста комисионна, нали?

— Мразя да бъда преносител на депресиращи новини — прекъсна я Уик. — Особено ако аз съм един от депресираните... Комисионната би била доста важна за Чед. Може да се каже, че той почти изгради едно достойно за уважение бъдеще.

Дениз възнамеряваше да го попита какво е неговото разбиране за „достойно за уважение“ бъдеще, но повече нямаше желание да се кара и да се занимава с проблеми от подобно естество.

По нейно мнение Чед беше свършил добра работа за бизнеса в залива, но съществуваха инстанции, където той и бизнесът се застъпваха. „Ако той продаде и ме зареже, ще получи тлъста комисионна, но само комисионна. Ако обаче продаде и се ожени за мен, ще получи съпруга с доста солидна зестра.“

Уик изпусна едно продължително подсвиркване:

— Уоу! Вие двамата сте отишли доста далеч през последните дни, а? Не познавах Чед като такъв бързак!

— Какво значи това?

— Той не е склонен към такива прибързани или повърхностни авантюри, доколкото знам. Имаше само веднъж...

На Дениз ѝ се прииска да разпита по-подробно Уик за тази минала история, но гордостта ѝ надделя. Уик обаче се прекъсна сам, вглеждайки се в Дениз с различен интерес:

— Вие двамата вероятно сте дискутирали по въпроса за женитбата, нали?

— О, не. Само по сериозни въпроси.

— Бъди честна! — каза Уик. — Парите не са най-важното нещо за Чед. Той се интересува от тях само дотолкова, доколкото засягат нормалното му съществуване, с което всъщност доста добре се справя.

— Може би приличното съществуване за него означава да заделиш за себе си един приличен дял от чуждите пари. Е, възможно е

това да е въпрос на професионална гордост да ме убеди да продавам. Или в негова власт. Или може би той е един от инвеститорите, които искат да разработят острова.

— Не мисля така — каза накрая той, но думите му съдържаха известна доза колебливост.

Дениз не допълни, че голяма част от казаното всъщност би могло да бъде приложено и към Уик. Той можеше да е един от конкурентите, които се опитваха да я отстранят от играта. Вариантите бяха безкрайни, особено задавайки си реторични въпроси относно действията на Чед и Уик. Но един от вариантите, към който ѝ се искаше да се придържа здраво, беше всичко да завърши щастливо. Тя не можеше да си отговори на най-важния въпрос:

— Вярваш ли, че Чед би започнал любовен роман с мен, правейки... — думите заседнаха в гърлото ѝ, но тя си наложи да продължи, — правейки ме своя любовница от материална изгода?

Паузата, която направи Уик, преди да отговори, като че ли продължи цяла вечност:

— Знаеш ли колко лесен би бил животът ми, ако можех да отговоря на този въпрос с „да“. Но ти си дъщеря на Денис и откровеният ми отговор е „не“.

Един следобед Дениз седна в своя офис и вдигна телефонната слушалка с намерението да позвъни на Чед. Но както много пъти досега я постави на мястото ѝ, без да докосне дори телефонната шайба.

Този път обаче тя реши да набере номера на Кели Найлс — неин приятел от дълги години, който може би щеше да ѝ помогне със съвети в нейната любовна авантюра. Докато набираше номера тя установи, че всъщност се обажда, за да чуе нещо определено от рода на: „Тази любов, блеснала изведнъж като мълния, ще продължи вовеки веков.“

Освен това Кели беше финансов консултант. Може би щеше да погледне на нещата от друг ъгъл, за който на Дениз дори не ѝ беше минавало през ума.

Час по-късно Кели вече беше запознат детайлно по отношение на бизнеса и личния живот на Дениз. Обрисувайки му цялото положение в подробности, тя каза:

— Надявах се да намеря най-добрия консултант по недвижими имоти в района, но не знам как попадам все на едно и също име: Чед Чедуик от местната агенция.

— Би трябвало да има и други компетентни хора в околността — каза Кели. — Консултирай се с повече от един. Приеми най-доброто споразумение. Ти можеш, ти трябва да го направиш.

— Знаем — отбеляза Дениз. — Проблемът е в това, че този човек е завладял мислите ми.

— И сърцето — допълни Кели с разбирането на човек, който е преживял същата ситуация.

— Да — съгласи се тя, поемайки дълбоко въздух. — Необходимо е да спра да мисля за този обременяващ ме човек и да се замисля какво точно трябва да направя с наследството си. Както ти казах, баща ми през последните няколко години ежегодно е ипотекирал имуществото си, за да може да плати данъците си, да изплаща заплатите и да покрива разходите за ремонт и поддръжка. Но така или иначе, той едва е успявал да изравни постъпленията и разноските си. Само че ако е успявал да покрие разходите си, нямам представа какво е правил с евентуалните печалби, които е получавал. Вероятно са скрити в някоя швейцарска банка, където се надявал да останат завинаги неразкрити.

— Сигурна ли си за това несъответствие между приходите и разходите?

— Абсолютно. Разходите излизат от броя на гостите, посетили курорта. Несъответствието е такова, че не мога да ти опиша.

— В повече ли има?

— Бърт, счетоводителят и управител на курорта, има от няколко години крещящи злоупотреби. Не е чудно, че не е имало достатъчно пари нито за заплати, нито за поддръжка. По този начин имението е загубило клиентите си и е изпаднало в дълбока финансова депресия. Бърт дори не е проявявал никаква хитрост. Чудя се как баща ми не го е хванал никога.

Те говориха още дълго и накрая Дениз каза:

— Сега ще трябва на първо време да платя поне част от вноската за данъка върху имота или да продам целия остров, или да намеря начин, по който да се издължа възможно най-бързо. Бих могла да преипотекирам и да работя с парите известно време така, както моят баща е правил. При това положение, ако не успея да натрупам

достатъчно пари, ще се наложи да жертвам и да продавам на свободна цена.

Тя се беше облегнала на ръба на бюрото, а краката си беше качила на бюфета срещу нея. Дениз свали краката си, завъртя се обратно към писалището и продължи своя разговор:

— Ако баща ми след толкова години опит не е успял да се справи, какво ме кара да мисля, че аз ще го постигна? Разбира се, той вероятно голяма част от годините е прекарал съвсем безгрижно, но е построил това място буквално от нищото и трудните времена вероятно са сложили своя отпечатък. Може би тези негови грешки...

Докато Дениз се въртеше на стола си, забеляза Уик, застанал от вътрешната страна на вратата. Тя си спомни за привичките му за „тихо, безшумно“ влизане. Може би трябваше да започне да заключва офиса си, дори когато е вътре.

— Кели, един влезе в офиса ми, така че ще трябва да прекъсна.

— Обади ми се, когато си отиде и има възможност да продължим разговора си — отвърна приятелят ѝ. — И ако искаш, ще дойда на място да ти помогна. Ще излетя веднага, ако се нуждаеш от мен.

— Благодаря ти, Кели! Това значи много за мен. Ще се опитам да запазя контрол, доколкото ми е възможно и, ако някоя идея ме „връхлети“, веднага ще те уведомя.

Дениз въобще не погледна Уик докато се сбогуваше с Кели.

— Е? — запита тя, след като постави слушалката на мястото ѝ.

— Какво?

Забеляза, че той е безнадеждно непоправим и думите ѝ едва ли имаха някакво положително въздействие, но не можа да се въздържи:

— Няма ли някога да се научиш да чукаш?

— Не.

— Така ли? И от колко време стоиш там и подслушваш?

— Не съм се опитвал да подслушвам, Дениз. Дойдох да те видя и нямам никаква вина, че чух част от разговора ти.

— Е, добре, и какво чу, докато просто си стоеше, без наистина да чуваш, но неспособен да спреш да слушаш?

— Данъци за имот, Бърт...

Тя се чудеше дали е чул всичко от словоизлиянията ѝ за Чед.

— Между другото — каза саркастично Уик, — баща ти не беше некомпетентен.

Това не беше нещото, което я интересуваше.

— Може би той просто не е имал ръководната роля в бизнеса тук.

— Както ти каза, той построи този курорт от нищо и то с голям успех.

— И тогава го е оставил да западне.

— Това е само мнение — промърмори Уик и след кратка пауза добави: — Данъчните задължения доста ме безпокоят.

— Тебе? Не мисля, че твоето име е включено в сметките.

— Имам предвид: безпокоя се за теб.

Но тя усети, че това, което каза, съвсем не е всичко. Защо Уик ще се притеснява от данъчните такси на Санрайс Кий? Без тя да зададе въпроса, той заобяснява:

— Както вече ти бях казал, Денис не искаше да продава. Аз бях на същото мнение.

— Имало е сигурно и други възможности.

— Надявах се да стигнеш до този извод. Твърде лошо е обаче, че безценният ми брат е от другата страна.

Уик погледна право в морскосините ѝ очи:

— Какво мислиш да правиш с Бърт?

— Обещавах ли да не му казваш? — продължи иронично тя. — Ще говоря утре с районния прокурор за криминално престъпление.

— Моля те, изчакай няколко дни! — каза Уик.

Тя трябваше да вземе предвид този факт. Защо Уик се застъпваше в случая за Бърт?

— Моля те, изчакай! Изчакай поне до средата на следващата седмица.

— Защо?

— Повярвай ми!

— Ще изчакам до вторник Бърт да се предаде — съгласи се тя уклончиво.

— Вторник? Е, това все пак е нещо...

— Междувременно ще се свържа с банките да блокират неговите пълномощия. Ще задържа обвиненията си, но няма да му дам никакъв шанс повече да обогати плячката си.

— Идеално за мен.

— И още нещо, Уик — предупреди го тя. — Ще държа под око всичко, което става на Санрайс Кий, както баща ми е правил. Всяко и всички незаконни дейности ще бъдат докладвани на властите.

Неговият втренчен син поглед увисна някъде в пространството помежду им.

VIII

Подарявайки една фалшива усмивка, Дениз каза на Бърт:

— Бре-е, виж ти! Може би си бил прав: тук има неща, които не съм в състояние да разбера. Аз никога не съм работила в този бранш... Би трябвало да останеш тук за известно време, а?

— Разбира се, госпожице Бентън — отвърна той впечатлен. — Ако мога с нещо да ви помогна, ще остана тук за дълго време.

— Не много дълго. Достатъчно. Знам, че се надяваш и очакваш свободното си време, защото работиш ужасно усърдно.

Тя забеляза как потъмня погледът му.

— Вероятно би искал да си вземеш няколко свободни дни?

— Добре, ще си взема платен отпуск — започна той бавно, — но след няколко дни ще се върна.

— Това е чудесно. От моя гледна точка, разбира се. Бих искала да си ми на разположение, ако се нуждая от твоя съвет. Ще ти представлява ли трудност да се върнеш на работа следващата сряда?

— Ще бъда тук рано сутринта.

„Рано може би, но не и толкова светло и жизнерадостно“ — помисли си тя триумфиращо. Схващането му, че жена не може да поеме работата в свои ръце изглежда се проваляше. Тя се размина с плановете си за почивния ден, решавайки да потърси районния прокурор, както беше обещала на Уик. Междувременно Бърт нямаше да има възможността през това време да попълва чекове.

Беше разбрала, че курортът разполага с автомобилен превоз, но на Кейптив. Така че Карлос трябваше да я откара до там с моторницата. По план първата ѝ спирка трябваше да е местната банка, която се занимаваше с нейните авоари. Дениз зачеркна сигнатурата на Бърт върху чековете ѝ, за да е по-сигурна, реши да разговаря директно с банковия управител, за да не се получи някой неприятен инцидент.

След това тя посети бутика, от който Чед беше пазарувал и смени полата и блузата, подбирайки подходящия номер. Възнамеряваше при удобен случай да се „стъкне“ с това облекло, за да подразни Чед, или, ако той се окажеше прям и искрен, обличайки го, да подейства възбуждащо. Вместо това обаче, докато се ровеше из конфекцията установи, че възбудата е за нейна сметка. Още повече като си представи начина, по който Чед я разсъблича.

Продавачът беше много учтив и усърден в помощта си да открият точния размер. Тя подмени дрехите и пое отново с колата по брега на Кейптив. Имаше нужда от телефон, за да се свърже с Карлос, който да я откара с моторницата.

Лодката на Чед беше все още вързана на кея; точно там, където Дениз трябваше да остави колата. Тя се запита дали Чед си е вкъщи. Искеше ѝ се да го види. Имаше нужда да го види. Това сега изглеждаше толкова просто.

Разпозна представителната сграда, която добре помнеше. Когато се представяше на портиера с фамилното си име, забеляза и едно друго име в списъка на пребиваващите — Бърт Джонсън.

Дениз спря объркана и разстроена. Погледът ѝ спря върху апартамента на Чед. Довечера би било най-доброто време да се срещне с него. Вече дори се виждаше да се изкачва с асансьора, да отваря вратата на втория етаж...

Мелодия от звънец се разнесе, когато тя натисна бутона и една хубава жена отвори.

— Да? — усмивка грееше на лицето на непознатата.

Беше облечена в жълто кимоно от коприна. На третия пръст на лявата ѝ ръка блесна златна халка.

Дениз стоеше като в шок. „Може би... може би... просто съм сгрешила апартамента“ — помисли с надежда тя.

— Апартаментът на господин Чедуик ли е? — гласът ѝ прозвуча съвсем глухо.

— Да, разбира се. Очаква ли ви той? — попита приятелски жената.

— Ами... такова... не. Живея в съседство и реших, че мога да се отбия. Трябваше да обсъдим някои проблеми по бизнеса.

— Той не е в състояние точно сега. Бихте ли желала да влезете и да го изчакате?

Докато Дениз се бавеше с отговора, събеседничката ѝ услужливо обясни:

— Съпругът ми работи много важна работа и не обича да се вдига шум наоколо.

„Съпруг?...“ Дениз направи последен опит да овладее положението:

— Това е същият господин Чедуик, който работи в агенцията за недвижими имоти?

— Точно същият.

Така... Значи тази очарователна дама беше причината Чед да не я доведе тук. Ярост закипя в нея, придружена от силна болка, която скова гърлото ѝ.

— Благодаря! — подобие на глас оповести решението. — Мисля, че ще го изчакам.

Тя не искаше да наранява тази чудесна жена, която достатъчно би се изтормозила, когато разбере методите на своя съпруг да си намира работа. И може би това бе най-добрата разплата — да се срещне с него в присъствието на жена му, когато той убеждава вече следващата колко е влюбен.

Заразглежда с любопитство комфортната дневна. Прие чаша студен чай, учтиво предложен от нищо неподозиращата домакиня, която каза:

— Аз също работя в агенцията. Така че няма да ми се налага да „си търся“ някаква работа, но време на вашия разговор — засмя се тя. — Бях един истински брокер по имотите и бизнес партньор, преди да стана съпруга.

Накрая реши да остави „бизнес проблемите“ направо попита:

— Вие вероятно сте Дениз Бентън?

— О! — слиса се Дениз. — Много съжалявам! Забравих да се представя.

— Чед ми е говорил за вас.

— Така ли? — думите просто излетяха от устата ѝ.

— Е, фактически аз го закачих по въпроса. И по-специално, когато започна всеки път, говорейки за вашия бизнес, да употребява думата „прекрасен“, описвайки контактите ви.

Наистина, вече с мъка можеше да се прикрива. Трябваше веднага да излезе, да напусне този апартамент.

— Много ви благодаря за чая, но мисля...

— Моля ви, недейте! Няма дълго... — изричайки това, жената се провикна: — Скъпи, ела тук. Имаме компания.

„Е, няма да видя нещо, което преди не съм виждала“ — помисли си Дениз.

Но сгрещи. Видя нещо, което преди не беше виждала.

Мъжът, който се появи, не беше Чед, а някакъв странен непознат.

— Това е Дениз Бентън — започна домакинята. — Дениз, това е съпругът ми Рамон Томас, а аз съм Никол Джеймсън. Двамата сме равноправни съдружници в агенцията.

— Никол Джеймсън Томас — поправи я, мърморейки, съпругът. — Здравей, Дениз!

Някакъв акцент се долови в гласа му. Испанецът, около два инча по-висок от Дениз, прекоси стаята и предложи ръката си. — Значи вие сте тази, за която Чед ни е говорил толкова много.

— Много се радвам да се запознаем — спази етикета тя.

— Чед трябва скоро да бъде тук — допълни той. — Беше така добър да ни заеме апартамента си, докато трае ремонтът в нашия. Ще вечеряме заедно, за да обсъдим текущите проблеми.

— Разбира се — съгласи се Никол.

— Благодаря, но аз се отбих само за минутка — заекна Дениз.

Сега тя не знаеше за какво чака Чед — за бизнес или за удоволствие. Имаше усещането, че всичко това ще се случи още когато за пръв път се качи на яхтата му. Чувстваше се страшно развълнувана и глупава. Съвсем объркана, тя пристъпи към вратата:

— Аз бях наблизко и просто минах да кажа на Чед, че все още не съм взела решение. Моля ви, кажете му, че ще му се обадя в офиса след около седмица може би.

Дениз не можа да мигне тази нощ. Беше ѝ горещо, въздухът беше спарен, не ѝ помогна и вентилаторът.

Още с първите слънчеви лъчи скочи от леглото и взе набързо един душ. Облече червена пола и бяла, извезана по врата, селска блуза, и „скочи“ в сандалите. Имаше намерение да направи сутрешна разходка покрай брега. Сядайки на пясъка, тя взе една раковина. Вгледа се втрещено в нея. В този момент я чувстваше като живо

същество, което ѝ прави компания след уморителната нощ. Това романтично усещане изпитваше за пръв път.

Океанът напевно шумеше нежната си симфония от постоянно сменящи се ритми, подобно на реакциите на нейното тяло по отношение на Чед. Като нея морето достигаше донякъде, оставяше някаква почти незабележима следа и после с плясък се връщаше обратно...

Изведнъж той се оказа там.

Чед се взираше в утринната мъгла, прекъсвайки нейните фантазии.

Беше виждала неговото лице, неговите форми в сънищата си през последните нощи и сега не можеше да повярва, че той е истински. Толкова истински, че ако се протегне, може да го докосне.

Те тръгнаха бавно един към друг, без да се поглеждат, сякаш се страхуваха, че всеки е един мираж, който веднага ще изчезне.

— Това наистина си ти — престаши се Дениз.

— Мислех, че е фантазия — измърмори той и разпери пръсти като криле на птица. — Е, ти значи си харесала облеклото?

— Много — отвърна гърлено тя.

Той беше облечен в бели джинси и светлосиня риза, издуваща се от морския бриз.

Съзнанието ѝ отказваше да приеме всички вероятни причини, поради които можеше да пребивава в момента в Санрайс Кий. Особено я смущаваше ранният час.

— Защо си тук? — попита тя.

— Никол ми каза, че снощи си минала.

— Но нали казах, че ще ти се обадя по-късно...

Чед пристъпи към нея:

— Не ме е грижа за продажбата, нито за печалбата. Разбира се, обади ми се в офиса по-късно; някога, когато си готова. Надявах се обаче, че твоето неочаквано посещение в апартамента ми означава, че ти наистина искаш да ме видиш отново.

— Така ли мислиш наистина?

— Изглежда, че това е единственото нещо, което има значение за мен. Единственото, което някога ме е вълнувало истински.

По-бързо от удари на сърце те склучиха ръце в бурна прегръдка. И двамата дишаха учестено.

— Ти сигурна ли си, че не трябва да ме арестуваш за злоупотреба? — произнесе той в ухото ѝ.

— Трябваше, да те арестувам, ако не присвояваш достатъчно. Е, ако злоупотребите са големи... — заплахата ѝ прозвуча съвсем колебливо и нерешително.

Той не чака допълнителна покана. Устните му страстно се сляха в нейните, езикът му решително си намери място и зацелува нежно.

Сладка тръпка, очаквана от дълго време, диво обхвана сетивата им. И двамата знаеха, че това усещане изпитват за пръв път. Те се целуваха с изпепеляваща страст, телата им тръпнеха, молеци взаимност. Изглеждаше, че тук, на брега на Санрайс Кий, времето е спряло само за тях. Бяха двама души, съвсем различни от преди; двама, които сякаш се раждаха за пръв път. Тя чувстваше топлината на неговото тяло. Допирът му възбуждаше всяка нейна фибра.

— Желая те страхотно! Не мога да мисля за нищо друго — пресипнало каза той.

Тя беше достатъчно задъхана, за да може да отговори. Ръцете му се спуснаха надолу по полата и дланите му докоснаха чувствителните зони. Дениз прокара ръка по подобен начин в отговор.

— Аз също те желая — промълви тя и се отпусна в ръцете му.

Страстта ги връхлетя като морска вълна върху палубата на кораб, и те експлодираха в бясна надпревара за любов и задоволство...

Доста по-късно, когато се връщаха обратно към нейната вила прегърнати, Чед нежно я целуна.

— Никога не съм мислил за себе си, че съм толкова открит тип.

— Аз също — тя му подари очарователна усмивка. — Мисля, че ние двамата много бързо свикнахме един с друг, но не мисля, че това е гаранция за дълго съществуване.

— Ние наистина свикнахме бързо един с друг, а това е много важно за моето съществуване.

Още по-късно те лежаха на нейното легло, без сковаващата обвивка на дрехите, а тя прекарваше пръсти по лицето му:

— Никога няма да открия, защо ти беше тук толкова рано тази сутрин.

— Не можах да спя. Исках да те видя и да те поканя на закуска. Надявах се да успея да те прегърна, докато ти се събуждаш. Имах намерение да се усамотя на брега и да посрещна изгрева — той се усмихна доволно. — Но мисля, че предпочитам непредвидените неща — ръката му започна бавно да се движи около талията ѝ. — Хайде да си вземем двадесет и четири часа отпуск. Двадесет и четири часа за нас. Никакъв бизнес, никакъв външен свят. Нищо друго не съществува, освен нас. Нищо друго няма значение.

— Това значи, че сме „затворени“ до изгрева на утрешния ден.

— До изгрева, любов моя! — каза той и устните му притиснаха нейните.

Всеки детайл от този ден щеше да остане в спомените им завинаги, без значение какво щеше да се случи после.

Прекараха един прекрасен ден, разделен между спалнята и брега.

За вечеря тя облече копринена зелена рокля, донесена от Бостън. Качиха се на моторницата и отпътуваха за Кейптив. Вечеряха в един от най-изисканите ресторанти по цялото крайбрежие.

IX

Те се върнаха в Санрайс Кий по тъмно и Дениз не можа да се въздържа да не попита, когато минаваха покрай балната зала на Сансет:

— Имам чувството, че таиш някакви по-специални спомени, свързани с някой друг?

Лека усмивка пропълзя по устните му:

— От този момент нататък няма никакви стаи, зали, помещения в спомените ми за никой друг, освен за теб.

Той вдигна един голям фенер, за да освети пътя им по тъмната „мидена“ алея. Не бяха много далеч от пристанището.

Дениз обаче беше неспокойна:

— Много отдавна ли беше това?

— Преди няколко години.

— Беше ли влюбен в нея? — меко попита тя.

— Много.

— О-о! — това май й дойде в повечко. Тя искаше да знае истината, а сега се чувстваше наранена.

— И какво се случи?

Той пое дълбоко въздух, преди да изрече трудния отговор:

— Избра си друг и се омъжи за него.

Дениз нямаше да задава повече въпроси. Не трябваше. Но той, вгледан някъде навътре в черния океан, реши да продължи:

— Тя каза, че избира този, който много повече се нуждае от нея. Това, разбира се, беше ирония, откакто аз се опитвах да се представям за надут самодоволен тип. Тип, който си мисли, че целият свят зависи и се крепи от него.

— Всъщност единственият, който се измъчва оттогава насам, си бил ти — промълви нежно тя.

— Напоследък не толкова — продължи Чед. — Не е вярно, че времето лекува всичко, но много неща ги притъпява. Особено сега, когато те имам... Имам те, нали?

— Да!

Това беше самата истина и тя разбра каква беше причината отначало да се съмнява в него. Той просто не искаше да рискува да загуби друга жена, позволявайки си да се влюби отново.

— Струва ми се, че нямаш сериозна връзка в целия си живот досега. Прав ли съм? — явно беше доста наблюдателен.

— Да, прав си — честно казано, тя беше доволна да го увери в това. — Имаше един мъж, с който по едно време се опитвахме да живеем съвместно, но никой от нас не изпитваше и частица любов.

Доста по-късно те пое обратно към вилата.

— Двадесет и четири часовата ни отпуска, уви, привършва — каза Чед, когато вече се бяха излегнали удобно на възглавниците. — Самата мисъл за това дори ми звучи като зов за екзекуция.

— Не можем ли да я отложим?

— Колкото и да ми е неприятно, утре рано трябва да проведе бизнес съвещание. Ще трябва да навия будилника, за да успея да се събудя навреме.

Дениз и Чед се отдадоха на ласките на съня... Тя се събуди първа преди часовникът да звънне. Погледна към спящия Чед, който изглеждаше толкова мил и така уязвим в своята невинност. Все още не знаеше дали той по някакъв начин е бил свързан с нейния баща, какво беше общото между него и брат му Уик, от една страна, и Бърт. Никак не ѝ се искаше да повярва, че Чед се е забъркал в някакви съмнителни дела, но нямаше никакво намерение да е първата жена, която изгубва работата си, когато страстите я връхлетят.

Включи радиото и се заслуша в песента, пусната като че ли нарочно за нея:

*„До изгрева, бе казал някой,
това е час за двама, единствено за двама.
Споделяй този час докрай,
дорде денят изпрати своята
зрителна измама.“*

Тя протегна ръката си към Чед, който беше започнал да се разбужда.

*„Не си отивай, чуваш ли, не тръгвай!
О, нека да запазим любовта!
Луната ще умре, така е.
Но знай, че моето сърце докрай ще бъде твое.
Есента не ще настъпи в мен
и любовта ми ще изгрява,
тъй, както всеки следващ ден,
от слънце озарен, с живот дарява.“*

Чед се обърна обратно и я прегърна:
— Утро, прекрасно — промърмори той, — обичам...
Сърцето ѝ спря за момент.
— Да се събудам до теб.
— Аз също — трудно ѝ беше с думи да изкаже това, което чувстваше в момента. Радиото продължи:

*„Прекрасно е с любим човек
да срещаш изгрева
до следващия век,
зарите да обливат твоето лице
и с радостта на малкото дете
в утрото на прелестния ден
да преоткриеш този свят, с любов
и мъка сътворен.“*

Лиричното отклонение отекна дълбоко в душата на Дениз. За момент тя беше забравила за посещението в резервата.

Минути по-късно те вървяха прегърнати между дърветата. Останаха като замаяни при вида на изгряващото слънце. Цветовете включваха всички нюанси на спектъра — от бледожълто до кървавочервено.

Дениз и Чед се наслаждаваха на тишината й природните красоти повече от час.

— Нека двадесет и четири часовото ни бягство стане традиция всяка седмица, считано от днес — предложи той накрая. — Без да има значение дали ти или аз ще имаме някакви ангажменти. Просто спираме съществуването си за външния свят... Нека всякаква работа или дискусии за работа приключват до шест часа вечерта в петък и започват едва в шест сутринта в понеделник.

— Ежеседмично прекратяване на „огъня“? — отвърна тя с усмивка.

— Не си спомням да сме били врагове.

— Ще започнем ли почивката от този уикенд? — попита нежно тя. — Кога ще се върнеш от твоята среща?

— Съжалявам, умнице — засмя се Чед. — Целият ми уикенд е зает. Но ще започнем от шест вечерта в петък.

„Освен ако междувременно не продам имота“ — помисли си тя, но може би беше по-добре да огледа всички възможности за спасяването на курорта и да не бърза да продава. Какво би излязло от връзката й с Чед, ако пък продадеше не изцяло или продадеше на друг клиент?

Тя не можеше да си отговори. Дали той щеше да срещне Уик? Най-малко тогава той не би бил с друга жена.

Сега обаче Дениз си спомни реакцията на Уик, когато каза, че ще държи нещата под око. Дали Чед не беше изпратен, за да й отвлеча вниманието?

Трябваше да признае, той успя.

Изведнъж тя се зачуди дали Бърт наистина е взел ваканция, както обеща и както тя си въобразяваше, че е успяла да манипулира? Може би Бърт беше третата фигура в играта тук.

Х

Тя реши да закуси сама. Трябваше да говори с Консуела и Карлос за разхищението на храната, защото никой не спираше заявките, въпреки че в курорта нямаше посетители.

Нервно напрежение я обхвана. С голямо усилие успя да си наложи да изчака, докато стане време да звънне на Бърт, ако си беше вкъщи, разбира се, и да му „изфабрикува“ една причина, за да го види.

Никой не вдигна телефонната слушалка.

Дениз набра служебния номер на Чед, но телефонният секретар съобщи, че той ще бъде на разположение едва от понеделник и помоли да остави съобщение или телефонен номер, на който да се обади, след като се върне.

Дениз помоли Карлос да я откара до Кейптив, откъдето с помощта на автомобила на курорта тя отиде до сградата, която обитаваха Чед и Бърт. Застана до вратата на Чед и натисна продължително звънеца. Никой не отговори.

Подобен беше успехът ѝ и пред вратата на Бърт. Възрастна дама в края на коридора се обърна въпросително към нея:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

„Не бих искала дори и да си помисля, че парите отиват за поддръжка на това старо мамче“ — помисли си Дениз.

— Вие тук ли живеете? — скептично попита.

— Съседната врата. Но ако вие търсите господин Джонсън, мисля, че той замина извън града за известно време. Преди около час отидох да му занеса вестника и тогава го видях да излиза с няколко куфара. Предложих му да поливам цветята, докато го няма, но той каза, че няма никакво значение, дори и да умрат — сянка премина през лицето ѝ. — Представяте ли си, да оставиш живо нещо ей така да си умре?!

— О, колко ужасно! — съчувства ѝ Дениз. — Ще разговарям с него да донесе цветята в офиса, където ще можем да ги поливаме редовно, докато той отсъства от града — замисли се малко за

впечатлението, което оставиха думите ѝ и продължи: — Не забелязахте ли дали господин Чедуик, от номер 211, беше с него?

— О, не. Пък и как е възможно? Когато тръгнах за млякото, видях господин Чедуик да излиза... Не ми се вярва някога изобщо да съм ги виждала заедно.

— Още нещо, ако нямате нищо против — каза Дениз. — Обещах на господин Джонсън да се грижа за поддръжката на колата му, дотолкова, доколкото ми позволяват възможностите, но не съм съвсем сигурна коя е неговата кола.

— Ами, червеният „Опел Кадет“. Надявам се да не е с нея днес.

— Би трябвало да я е оставил за мен — продължи играта Дениз.

И така, Бърт беше заминал тази сутрин, и то с някакъв друг транспорт. Само че тя не можеше да се обади на полицията и да ги накара да затворят всички автобусни, влакови и самолетни изходи, за да спрат „Някой си“. Или услужливо да „регистрира“ един потенциален престъпник. Макар че беше почти сигурна, че Бърт е заминал с моторницата на Уик и след това с колата на някой друг. На паркинга тя установи, че и колата на Чед си беше на мястото.

Имаше и една друга възможност — Бърт да пътува със самолет. Не беше особено сигурно, но Дениз пое към летището. Установи, че преди час е имало цели пет полета, а в момента излиташе още един. Нещо и подсказваше, че Бърт е точно в този самолет.

— По дяволите! — каза тя запъхтяна на служителя пред нея. — Трябваше да се опитам да хвана моя офис управител преди този самолет да е излетял. Бърт Джонсън се казва. Забравил е някои много важни документи...

Служителят натисна няколко бутона на компютъра пред него.

— Бърт Джонсън е на борда на този полет, който ще кацне след по-малко от час в Маями — каза той. — Може би вие искате да изпратите документите преди той да е направил връзката с полета за Рио.

— Рио де Жанейро? Бразилия? — едва успя да прикрие учудването си от впечатлението, което произведе върху нея тази информация.

Може би Уик го е информирал за нейните намерения и дори те пътуваха заедно към Бразилия сега. Тя провери отново регистрираните имена, но фамилия Чедуик не съществуваше. Разбира се, само в този

самолет, не и в някой друг. А какво можеше да каже за транспорта по вода?

Дениз се върна в своя офис и работи до вечерта, докато стана време за вечеря и тя срещна с радост присъствието на Карлос, Консуела и Джакус. С тях води неангажиращи разговори. След вечеря предложи:

— Може би бихме могли да организираме едно барбекю, когато Уик се върне.

— Но той не ти ли е казал? — изненада се Карлос. — Впрочем в понеделник може и да си дойде и тогава да...

Щеше ли Уик да се върне в понеделник, или и тези трима работници бяха също замесени? Дали прикриваха Уик, или се мъчеха просто да отърват кожата?

На връщане, преди да стигне до вилата си, тя реши да се отбие да види Клейтън.

— О, Клейтън! В радиус от хиляда мили ти си единственият, на когото мога истински да се доверя — и тя заразказва цялата объркана ситуация на мечето. Накрая завърши: — Само че ще трябва да изчакаме до понеделник, за да разберем отговора на всички въпроси.

Продължи пътя си към вилата, като си мислеше: „Чудесно, Дениз! Няма що! Обсъждаш проблемите си с една миеша мечка. Какво ли би казал синдикатът на агенцията за недвижими имоти, ако те видеше?!“

Тази нощ Дениз разговаря с Кели по въпросите и той каза, че трябва да търси скрити нюанси във всяка една забележка.

След това се зарови в книгата на баща си и откри много интересни неща. Оказа се, че той пази снимки от всеки един неин рожден ден. Имаше снимки от всяка нейна учебна година, а на една от снимките бяха тримата — той, тя и майка ѝ. Сети се откъде ги има — винаги, когато имаше някакъв повод, дядо ѝ и баба ѝ правеха с нея моментни снимки.

Имаше и други паметни събития — Коледа, Дениз — гимназистка, Дениз — студентка. Тя неволно се замисли дали той беше очаквал така и нейната сватба? Дали се беше надявал да види своите внуци? Две едри капки се търкулнаха по страните ѝ. Дядо ѝ, подобно на някакъв репортер, беше описвал всяко едно събитие с най-големи подробности. По-странното беше това, че след като нейните родители

се бяха развели, дядото и бабата не бяха спрели да поддържат контактите си с нея, като същевременно никой нищо не ѝ беше споменавал за истинския ѝ баща. Може би и самият Денис е сметнал, че е по-добре за детето да познава само един баща.

После тя откри купчина писма, писани от майка ѝ на баща ѝ, още от времето, когато не са били женени. Дениз като че ли започна да опознава малко по малко баща си.

Тя опита да поработи и в неделя, но умът ѝ отскачаше навсякъде другаде, не и върху листите пред нея.

Обмисли, че най-добре за нея ще е да запази спокойствие, без да влиза в конфликт с който и да било. В крайна сметка, ако Чед или Уик бяха замесени в нещо незаконно, то те вероятно щяха сами да се издадат. А как ѝ се искаше никога да не беше попадала в прегръдките на Чед! Все пак тя единствена можеше директно да се освободи от неговите лапи, и то по законната процедура.

Дениз взе един по-дебел пуловер за в случай, че през нощта захладнее. Снабди се с бинокъл, храна и кафе. Накрая постави и камера, с която, ако се наложеше, щеше да документира какво се случва.

Когато тръгна, слънцето тъкмо залязваше и хвърляше пурпурни отсенки върху Санрайс Кий. Вместо да хване пряката пътека към тресавището, тя тръгна по заобиколен път, който обхващаше по-обширен периметър от острова и преминаваше край по-плитката вода. Окуражи се сама, че няма нищо страшно.

Минавайки по тесните пътеки на острова, тя си набелязваше места, откъдето щеше да ѝ е по-лесно после да наблюдава.

Пригответи си силно кафе, което трябваше да я държи будна и да не изопне повече нервите ѝ. Това беше най-дългата нощ, която някога бе прекарвала.

Накрая се появи търсеният обект. Тя съсредоточено се вгледа към хоризонта. Нямаше съмнение. Това беше.

Дениз наблюдаваше, почти забравила да диша, как лодката приближаваше към нея подобно на точка от обвинителен акт.

XI

Тя повдигна бинокъла към очите си. Скоро лодката се приближи достатъчно и бинокълът стана излишен. Забеляза някакъв мъж на борда...

Лодката беше на Уик, а мъжът, който слезе на брега, беше Чед.

Сърцето ѝ заби лудо. Спомени нахлуха в измореното ѝ съзнание.

— Всичко изглежда „Окей“ — обърна се Чед към лодката, размахвайки ръце във въздуха.

После погледът му се отпрати в нейната посока:

— Ей! Ей!

Тя не знаеше как се бе показала от прикритието си. Не знаеше и какво да прави. Объркана, удари на бяг.

— Дениз! — изкрещя Чед.

Тичаше като подивяла. Испитваше панически ужас, усещайки, че дистанцията помежду им намалява.

— Дениз, почакай! — викаше Чед след нея. — Защо бягаш от мен?

Тя се спъна и падна на влажната земя. Чед бързо стигна до нея и я сграбчи в ръцете си.

— Какво правиш тук? — попита задъхан той. — Защо се опитваш да се бориш с мен?

— Пусни ме да вървя! Изпратила съм писма на няколко души с моите съмнения — излъга тя, надявайки се лъжата да хване ред. — Ако нещо ми се случи, те ще знаят, че ти си отговорен...

— Значи ти си мислиш, че аз мога да те нараня? Но защо точно аз?

— За да прикриеш... своите... действия.

— Ти мислиш, че бих могъл да ти навредя някак? — очите му се разшириха. — Може би да те убия, или...

Втрещеният ѝ поглед към лодката послужи вместо отговор.

Уик се приближаваше по брега към тях. Той отпрати ядосан поглед, но не към Дениз, а към Чед.

— Не мога да повярвам... Ти обеща да изчакаш докато някой ни подсигури.

— Не съм ѝ казал нищо. Тя е надушила и сама е тръгнала да разгадава. Откакто ти си единственият, който се занимава с това, каква да е информацията...

— Вероятно Чед е прав — обърна се Уик към Дениз. — Той иска да ти каже, а пък аз после ще му кажа две думи насаме.

— Да ми каже какво? — гласът ѝ вече приличаше на крясък. — Какво има на тази лодка?

— Това е нашият начин да помагаме на хората — отвърна Чед. — Денис им казваше „потиснати и унижени“ хора. Даваме политическо убежище на емигранти от много страни и се опитваме да им помогнем да започнат отново да живеят — той пое дъх и продължи. — Денис беше открил нова цел на своето съществуване в последните няколко години. Санрайс Кий е станал пристан за емигранти, търсеци ново светло бъдеще.

— Нелегално — обобщи Дениз.

— Да, но се опитваме да им помогнем. Повечето от тях получават законно гражданство. Ние вярваме, че свободата е достатъчно условие да рискуваме собствения си живот, предпазвайки техния.

— И откога се занимавате с тази благотворителност? — попита тя.

— Всичко започна преди няколко години — поде Чед. — Рамон Томас, моят бизнес партньор, бе избягал от Куба със сестра си Лола. Той никога няма да спре да се надява, че всички негови родители и приятели ще успеят също да се отърват от кошмара. Е, аз смятах, че всичко ще приключи само с него, но нещата се усложниха. Карлос и Консуела са също кубинци.

Повече от половин час му беше необходим, за да „разнищи“ цялата история.

— И така, вероятно и Бърт е замесен в тази каша? — попита Дениз.

— В тила, така да се каже — поясни Уик, — той беше натоварен със задачата да намира работа на емигрантите, които вече са се установили тук.

— Значи ли това, че от страх за себе си вие сте карали и Бърт да мълчи?

— Страх и притеснение?

Двамата братя едновременно се учудиха. Спогледаха се, без да знаят за какво говори тя.

Чед се опита да обясни:

— Денис беше намалил до минимум притока на курортисти през последната година, за да намали и риска от нашите операции. Тук пребиваваха предимно емигрантите...

— А, значи това е обяснението за многото излишна храна в кухнята — досети се тя. — Вие сте превозвали хора на лодката през първия ден, когато се видяхме, и затова не сте успели да разберете за смъртта на баща ми?

— Точно така. И понеже няхаме друг избор, наложи се да ги настаним край блатата за известно време. Едно шестчленно семейство от Ел Салвадор беше там, когато ти си решила да се разходиш в тази посока. Те не са знаели коя си и едно тринадесетгодишно момче се уплашило и те ударило.

— Вярно ли е всичко това? — попита Дениз изненадана.

— Да — отвърна Чед. — Харесва ми да помагам на хора, които живеят в опасност. В един момент обаче тук започнаха да идват такива, които просто търсят по-добър живот. За да ги прикрием, ние почти нищо не декларирахме и съответно не плащахме. Винаги съм бил против това, както и против ненужните рискове — помълча малко и добави. — Не исках да те замесвам и теб, Дениз. Затова ти нищо не знаеше — той се вгледа в нея. — А за хората Уик обеща, че други няма да има и можем за известно време да ги скрием при мен, във Форт Майърс. По този начин ще те държим настрана от цялата работа.

— О, не! Разбира се, че могат да останат и да ползват вилите за курортистите. Все едно аз нищо не знам, докато намерите начин да ги прехвърлите — тя се обърна и погледна двамата братя. — И за да не си направите някои грешни заключения, бих искала да ви поднеса своите специални благодарности за милионите долари, ориентирани съвсем правилно към агенцията за недвижими имоти. Просто не мога да си намеря място от радост, че не ми се наложи и тях да включвам в сметките, нито пък да ги декларирам, като при това останах

незамесена в „далаверата“. Пък и Санрайс Кий е бил и ще бъде използван по предназначението, което моят баща се е надявал да има.

— Ще започна да прехвърлям хората на лодката — каза Уик и съвсем недипломатично добави: — Всичко ли разказа на Дениз за Лола?

— Надявах се да започна от този момент — засмя се Чед.

— О, да. Ти си супер интелигентен — заядливо продължи Уик. — Само се чудя... о, няма значение.

— Ще ѝ кажа някога.

— Можеш да го сториш, докато слизаме към гроба на баща ми — каза Дениз и докато Уик се отдалечаваше, бързо изстреля: — Лола е споменът ти от балната зала на Сансет, нали?

— Да — отговори той, — но има още нещо: Лола е и майка на моето дете.

— Какво? — спря Дениз на половин крачка.

— Не знаех, докато детето, моят син, се роди. Тогава засякох датите. Както ти бях казал обаче, Лола избра да се омъжи за друг, който се нуждаеше повече от нея, отколкото аз.

— О, Чед! — тя стисна ръката му съчувствено.

— Избраникът беше също емигрант. От първата група, прехвърлена от Куба — цяла вечност измина, докато Чед продължи. — А съдбата на сина ми е аналогична с твоята. Лола ме помоли никога да не го търся, никога да не го виждам, изобщо да го оставя със семейството му. Рамон обаче поддържа връзка с нея и редовно ми изпраща снимки и подробни данни за него. Ще се опитам поне финансово да се погрижа за него, като го издържам да учи докато навърши двадесет и две години.

— Това ли е причината никога повече да не пожелаеш друго дете? Не искаш да рискуваш отново, защото болката е ужасна? — нежно попита Дениз.

— Не е точно така — очите му потърсиха нейните, — но ти нямаш желание да имаш деца?

— Да, но не и ако срещна мъж, когото истински обичам — устните ѝ потърсиха неговите...

Уик се върна късно вечерта, когато Дениз и Чед се разхождаха край брега.

— Може би трябваше да те попитам, Дениз, но мисля, че няма да имаш нищо против — започна Уик. — Днес посадих цветя на гроба на баща ти.

— Така Денис ще има винаги своя остров — зарадва се тя.

— Нямах нищо против, нали?

— Разбира се, че не. Чудесно е!

— Карлос и Джакус ще се грижат за тях, когато си тръгна.

— Ти ни напускаш?

— Така е по-добре. Лодката ми вече много се разпознава. Пък и в края, на краищата, и аз трябва да се заловя за нещо по-сериозно. Ще хвърля котва някъде в Луизиана. Мога да си наема местенце в Ню Орлеан... Прасчо вече ще може да започне там училище. Нали разбираш; откакто убиха родителите му, аз съм му единственият близък човек.

— Е, остана само ти да решиш какво ще правиш — обърна се Чед към Дениз. — Аз излизам в отпуск, но ти ще можеш да се съветваш с мен, ако ти се наложи, срещу минималната комисиона от една хилядна от печалбата.

Всички се засмяха. Дениз целуна Чед по бузата.

— Благодаря — каза тя. — А какво би казал за няколко милиона в обръщение?

— Добро момиче — каза Уик. — Денис никога не искаше да си помисли, че булдозерите могат да дойдат тук и да изравнят със земята всичко създавано с десетилетия от нищото.

— Успех, скъпа — нежно повтори Чед. — Бих се опитал да ти помогна, но...

— Но професионалната етика не ти позволява — завърши вместо него тя. — Но какво значи тя, щом аз те обичам?!

— Е, това е нещото, заради което също ще трябва да тръгна — каза Уик.

— Мисля, че в теб има много повече етика, отколкото успяваш да убедиш света, господин Даниъл Реналд Чедуик — отвърна Дениз.

Отправиха се към кея, където Чед и Дениз изпратиха Уик, впили поглед в лодката му, отдалечаваща се бавно в нощта.

XII

Тя не можеше да реши кое е по-лошо — полунощ или сутринта. Обичаше, когато спи да се протяга изцяло на двойното легло, но не обичаше, когато се събуди, да бъде без Чед. Бледата светлина на първите слънчеви лъчи навлезе в нейната спалня и тя разбра, че единственият обитател на това просторно легло е самата тя.

Бяха се споразумели за уикендите, помнеше това, но не ѝ се искаше точно сега да е средата на седмицата.

Обикновено уикендите прекарваха на неговата яхта. Миналата седмица взеха със себе си и Прасчо, при посещението си в Дисни Уърлд, и преживяваха всяко нещо с него като деца.

Тя навлече набързо жълтото си кимоно и се приближи към отворената врата. Въпреки ранния час той вече работеше, обут в обичайните си сини джинси и риза. До него лежеше огромен букет. Тя се приближи тихо. Букетът, който Чед предлагаше, беше...

— Сватба! — възкликна тя. — Начин да ми предложиш?

— Абсолютно вярно — той я наблюдаваше и се усмихваше.

Дениз прокара пръсти край врата му и увисна на шията му.

— Не знам как да ти благодаря, как да го направя нетрадиционно.

— Мислим еднакво, скъпа.

— Толкова съм щастлива, че тази сутрин си тук. Страшно обичам сутрините.

— Не и нощите?

— Разбира се, и тях. Но съм щастлива, че процентът време, прекарано с теб, се увеличава.

— Това е заради щастливото съобщение. Времето е за нас.

Като че ли хладен вятър повя отнякъде.

— А, да, виждам — промърмори тя, — значи женитбите са подходяща причина.

— Много повече, отколкото предполагаш, любов моя.

— Твоя любов?

— Може би не? — погледна я той. — Изнервена си тази сутрин. Готов съм да се закълна, че ти си единственото същество, което обичам.

— Може би ще имам нужда от струя свеж въздух преди сватбата.

— Така. Това е за теб — поднесе той букета. — Надявам се, че не съм сгрешил, като ти ги поднасям без кристална ваза?

— Не виждам никъде нито кристална, нито каквато и да е ваза.

— Тогава ще е най-добре да ги изхвърлиш — той я избута отвън вратата, хвана китката ѝ и я поведе навън. — Колосалната идея е да те пусна да вървиш.

— Чед, за Бога, какво правиш? Ако съм осуетила женитбата...

— Просто прави това, което ти казвам — изкомандва той. — Хвърли го тук! За нашата сватба, скъпа. — И без да дочака отговор, грабна букета от ръцете ѝ и го запрати надалеч.

След това я взе в прегръдките си и я дари с няколко страстни целувки, преди тя да успее да се опомни.

— Не съществува нещо на света, което да желая повече от това, да се омъжа за теб. Но едва ли ще продължим дълго при този конфликт на интереси.

Тя се замисли колко егоистично беше всичко от нейна страна.

— Готов съм на всичко за теб — продължи той, — само ако твоят отговор е „да“.

— Да — отвърна нежно тя.

— О, скъпа, това е чудесно. Женя се за теб, като променям целия си бизнес мироглед. От този момент нататък ще ти помагам във всяко нещо, ако мога, разбира се. Ще правя всичко, което ми кажеш, ще оправям леглата...

— Само моето — прекъсна го тя.

— Ще подстригвам тревата, ще почиствам пода, ще почиствам плажа...

— Е, все пак трябва да имаш и някакви възможности за реализация извън семейството — намеси се тя, като използва студения, професионален тон.

— Несъмнено.

— И още нещо, бих искала да уточним — ще се наложи ли все пак да слагам някакво облекло?

— Само от време на време.

Тя се отправи към вилата:

— Предполагам, че сега се налага да облека нещо.

— Може би, но нещо остана недовършено — той се приближи до нея и леко я вдигна на ръце, понасяйки я към вратата.

Целуна я, преди да влязат вътре.

— Долепените ти устни са най-прекрасното нещо на света, скъпи съпруге — промълви Дениз, докато ръцете ѝ ловко го разсъбличаха...

Сватбата се състоя на същия този бряг седмица по-късно. Уик и Прасчо пристигнаха от Ню Орлеан, майката на Дениз и вторият ѝ баща — от Бостън. Карлос, Консуела, Джакус, Никол и Рамон допълниха списъка от гости.

Дядото на Дениз беше в малко лошо настроение в този ранен час, но Чед и Дениз знаеха, че изгревът е тяхното време.

Началото на новия ден. Началото на новия живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.